

קונטרס ביאורים לזמני הלוח

פרק א'. מחלוקת הראשונים בשיעור הילוך מיל

בסוגיא דפסחים (צ"ד ע"א) מבואר דדעת רבי יהודה דאדם מהלך ביום בינוני (שהיום והלילה שווים ויש בו י"ב שעות שהם 720 דקות, והיינו ביום תקופת ניסן וביום תקופת תשרי) 40 מיל, (מיל - אלפיים אמה, בערך קילומטר). כמו כן סובר רבי יהודה שמעלות השחר להנץ החמה יש כדי הילוך ד' מיל וכן מהשקיעה עד צאה"כ יש כדי הילוך ד' מיל, וכן נפסק להלכה (שו"ע או"ח רס"א ב').

והנה בביאור מסקנת הסוגיא הנ"ל דמהלך אדם "ביום בינוני" 40 מיל ישנן שתי דעות: או דהכוונה להילוך אדם מעלות השחר עד צאת הכוכבים, או מהנץ החמה לשקיעתה. ובה תלוי אורך שיעור המיל בדקות, ויש בזה ג' שיטות: שיטה א' שיעור הילוך המיל 18 דק', שיטה ב' שיעורו 22.5 דק', ושיטה ג' שיעורו 24 דק'. ונפרט:

הדעות ששיעור הילוך מיל 18 דקות

א. דעת רס"ג (בסידורו עמ' כ"ט) והאיסור והיתר הארוך (כלל א' דין ט') והמהר"י וייל (בשו"ת סימן קצ"ג) והתרומת הדשן (בסי' קכ"ג ובסי' קס"ז), וכן פסקו מרן בשו"ע (או"ח תנ"ט ב' ויו"ד ס"ט ו') ורמ"א (או"ח רס"א א') ועוד, דשיעור הילוך מיל 18 דק'.

בביאור הסוגיא הנ"ל לשיטה שהמיל 18 דק' נאמרו ב' דרכים:

דרך א. ביאור התרומת הדשן: דמה שאמרו בגמ' דהילוך אדם ביום בינוני 40 מיל היינו מעה"ש לצאה"כ, וסבירא ליה דמעה"ש לצאה"כ יש 720 דקות, וא"כ 720 דקות לחלק ל-40 מיל הם 18 דק' (720:40=18). לפי"ז עה"ש קודם להנץ ב-72 דק' שהם ד' מיל, וכן צאה"כ אחר השקיעה 72 דק'.

אמנם הגר"א (או"ח תנ"ט סק"ה) והלבוש (סי' רל"ג) הקשו ע"ז, דלומר שמעה"ש לצאה"כ בימי ניסן ותשרי הוי 720 דקות זה סותר למציאות, שרואים אנו בחוש (באופן ארץ ישראל ובבל) שיש מהנץ לשקיעה י"ב שעות של 720 דק', אבל מעה"ש לצאה"כ יש הרבה יותר (ביום הבינוני כ"ד שעות ומחצה (בעה"ש וצאה"כ ד-72), ואפילו ביום הקצר ביותר בשנה (21/12) כ-750 דקות).

א

דרך ב. ביאור הגר"א: מכח הקושיא הנ"ל פירש הגר"א (בזקנותו, בשו"ע שם, ומקורו משנות אליהו ריש ברכות, והחזו"א נקט בכמה דוכתי דזה העיקר בדעת הגר"א) דמה שאמרו בגמ' דהילוך אדם ביום בינוני 40 מיל למסקנת הסוגיא היינו מהנץ לשקיעה, ולא מעה"ש לצאה"כ כדרך א', ו-720 דקות לחלק ל-40 מיל הוא 18 דק' (720:40=18), וזה הילוך מיל. וזה תואם למציאות של ימי ניסן ותשרי, והד' מיל שמעה"ש להנץ וכן הד' מיל שמהשקיעה לצאה"כ היינו מלבד ה-40 מיל דמהנץ לשקיעה, ומעה"ש לצאה"כ עולה 48 מיל.

יוצא שלפי ב' דרכים אלו שיעור המיל 18 דק', וד' מיל 72 דק'.

הדעות ששיעור הילוך מיל 22.5 דקות

ב. דעת ר"ח ורש"י (פסחים צ"ד א'), דשיעור הילוך מיל 22.5 דק', וכן עולה מדברי הרמב"ן (בתורת האדם ענין אבילות ישנה) הרשב"א (בברכות ב' א'), הרא"ה (ברכות כ"ו כ"ז), הריטב"א (שם ג' א' וכ"ז א'), והראב"ה (ריש ברכות) [ראה לקמן פרק ה' בירור שיטתם].

ביאור הסוגיא הנ"ל לשיטה שהמיל 22.5 דק' הוא, דמה שאמרו בגמ' דהילוך אדם ביום בינוני 40 מיל היינו מעה"ש לצאה"כ, ומתוכם מעה"ש עד הנץ מהלך 4 מיל, ומהשקיעה עד צאה"כ 4 מיל, נמצא דמהנץ עד השקיעה הוי 32 מיל.

והנה מהנץ עד השקיעה יש ביום הבינוני 720 דקות, ובהם מהלך 32 מיל, וא"כ שיעור הילוך מיל אחד הוא 22.5 דק' (720:32=22.5).

הדעות ששיעור הילוך מיל 24 דקות

דעת הרמב"ם בפהמ"ש (פסחים פ"ג מ"ב) והרע"ב (שם), דשיעור הילוך מיל 24 דקות, וכן עולה מדברי הרמב"ם (שם פ"ט מ"ב ובהל' ק"פ פ"ה ה"ט), ותוס' (פסחים י"א ב' וסנהדרין מ"א ב' ד"ה אחד), ותוס' הרא"ש (סנהדרין שם), ותוס' הרשב"א משאנ"ץ (פסחים שם).

ביאור הסוגיא הנ"ל לשיטה שהמיל 24 דק' הוא, דמה שאמרו בגמ' דהילוך אדם ביום בינוני 40 מיל היינו מעה"ש לצאה"כ, אלא שהם פוסקים כדעת עולא בסוגיא דמעה"ש עד הנץ מהלך 5 מיל, וכן מהשקיעה עד צאה"כ 5 מיל, וממילא מהנץ עד השקיעה מהלך 30 מיל בלבד.

כהן (מאמר א' פ"ז) והגרש"ז (פסקי הסיידור סדר הכנסת שבת) תירצו, דאחר שיוצאים ג' כוכבים בינונים שזה ג' רבעי מיל אחר השקיעה שלנו הוי לילה גמור כדברי רבי יהודה במסכת שבת, ומה שאמר רבי יהודה בפסחים דצאת הכוכבים ד' מיל אחר השקיעה היינו זמן שיצאו כל הכוכבים והיינו בזמן החושך המוחלט, והזמן דד' מיל אינו נפקא מינה כלל לדינא אלא רק להילוך האדם, שאדם יכול להלך גם באור מועט כזה וכשם שמהלך מאור עמוד השחר.

והנה רוב הראשונים נקטו כר"ת, וכן נקטו השו"ע והרמ"א (סימן רס"א ס"ב). אולם הגר"א (שם, ויו"ד רס"ב) והגרש"ז (שם, ובסוף הלכות ציצית, וחזר בו ממש"כ בשו"ע הרב או"ח רס"א כשיטת ר"ת) והחיד"א (בברכ"י רס"א א' ובמחזיק ברכה שם אות ז' ובקור"א שם) פסקו כשיטת הגאונים.

פרק ג. מחלוקת הפוסקים באופן חישוב י"ב השעות הזמניות

במקומות רבים בש"ס לענין זמני מצוות היום ולענין עדויות, מחולק היום בדברי חז"ל לי"ב שעות ששוות באורכן זו לזו. כגון:

סוף שעה שלישית - סוף זמן ק"ש של שחרית (ברכות ט' ב').

סוף שעה רביעית - סוף זמן הקרבת תמיד של שחר ותפילת שחרית לרבי יהודה (ברכות כ"ו ב'), וסוף זמן אכילת חמץ בערב פסח מדרבנן (פסחים י"א ב').

סוף שעה חמישית - סוף זמן היתר הנאה מחמץ בערב פסח מדרבנן (פסחים שם).

סוף שעה ששית - חצות היום, הוא הרגע בו השמש נמצאת באמצע הרקיע ממש בראש גובה קשת מהלכה היומי ממזרח למערב (יומא כ"ח ב' פסחים י"ב ב' ונ"ח א' סנהדרין מ'), הוא סוף זמן הקרבת תמיד של שחר ותפילת שחרית לחכמים (ברכות כ"ו ב'). וכן לכו"ע הוא תחילת זמן איסור חמץ מדאורייתא בערב פסח (פסחים ד'). וזהו גם תחילת הזמן של "סמוך למנחה גדולה".

שש שעות ומחצה - תחילת זמן מנחה גדולה (ברכות כ"ו ב').

סוף שעה שביעית - סוף זמן הקרבת קרבן מוסף ותפילת מוסף לרבי יהודה (ברכות שם).

והנה מהנץ עד השקיעה יש כיום הבינוני 720 דקות, ובהם מהלך 30 מיל, וא"כ שיעור הילוך מיל אחד הוא 24 דק' (24=30:720).

ואולם בדעת הרמב"ם אי אפשר לפרש כן, שהרי כתב בפהמ"ש לברכות (פ"א מ"א) דמעלות השחר עד הנץ יש "שעה וחומש מן השעות השוות" דהיינו 72 דקות, (ואי אפשר לומר שב-72 דק' יש 5 מיל דא"כ שיעורו רק 14.4 דק' והרי הרמב"ם כתב להדיא דשיעור מיל 24 דק'), וכבר הקשו המג"א (סי' פ"ט) והגר"א (סי' תנ"ט) ועוד רבים שדברי הרמב"ם סתרי אהרדי.

ובספר כנפי יונה (יו"ד סי' ס"ט) וכן הרי"מ שלזינגר (במאמרו שנדפס בס' אש תמיד) ביארו, דלהרמב"ם יש דרך מחודשת במהלך הסוגיא, אשר לפיה עולה להלכה דמעה"ש עד הנץ החמה יש מהלך ג' מיל של 24 דק' שהם 72 דק', וכן מהשקיעה עד צאה"כ, ומהנץ עד השקיעה מהלך 30 מיל, (וא"כ מהלך אדם כיום 36 מיל).

וא"כ גם לדעתם שיעור הילוך מיל אחד הוא 24 דק', כי מהנץ עד השקיעה יש כיום הבינוני 720 דקות, ובהם מהלך 30 מיל, (24=30:720).

פרק ב. מחלוקת הגאונים ור"ת בזמן צאת הכוכבים

הנה בסוגיא דפסחים (צ"ד א') דעת רבי יהודה בכרייתא דמשקיעת החמה ועד צאת הכוכבים אדם מהלך [כיום הבינוני בארץ ישראל] ארבע מיל, ואילו בסוגיא דשבת (ל"ד ע"ב) מבואר שדעת רבי יהודה ששלושת רבעי מיל אחרי השקיעה הוי צאת הכוכבים, והקשו התוס' (שבת ל"ה א' ד"ה תרי, ועוד) שתירה מרבי יהודה לרבי יהודה.

ותירץ ר"ת דיש ב' שקיעות: תחילת השקיעה [הנקראת גם "שקיעה ראשונה"] היא כשהשמש נכנסת לעובי הרקיע (והיינו בזמן שאנו קוראים לו שקיעה), וממנה עד צאת הכוכבים יש ד' מיל, וסוף השקיעה [הנקראת גם "שקיעה שניה"] הוא ג' מילין ורביע אחר השקיעה שלנו בשעה שהשמש נכנסת לחלון העליון ומהלכת אחורי הרקיע שלנו. ועד השקיעה השניה עדיין הוא יום גמור, ומהשקיעה השניה הוי בין השמשות כדי הילוך ג' רבעי מיל, ואחר הילוך ג' רבעי מיל דבין השמשות שהם ד' מיל מהשקיעה הראשונה הוי לילה גמור.

אמנם דעת הגאונים (בתשובה שהובאה בשו"ת מהר"ם אלאשקר סי' צ"ו ד"ה עוד), שאחר ג' רבעי מיל מהשקיעה שלנו הוי לילה גמור. והא דאיתא בפסחים דאחר ד' מיל הוי צאת הכוכבים, תירץ מהר"ם אלאשקר דחזר בו ר' יהודה מהיא. והגר"א (שנות אליהו ריש ברכות, וביאור הגר"א רס"א ס"ב) המנחת

השחר לצאת הכוכבים, וביום הבינוני בארץ ישראל מהנץ לשקיעה יש 720 דקות אבל מעלות השחר לצאת הכוכבים יש הרבה יותר, וא"כ "השעה הזמנית" גדולה יותר מ-60 דקות. וכן בשאר ימות השנה יש לחשב את אורך השעה הזמנית על ידי חלוקת הזמן שמעלות השחר לצאת הכוכבים דרבינו תם באותו יום ל"ב חלקים.

והנה כאמור, לפי שיטה זו שמחשבים מעלות השחר לצאת הכוכבים, היינו מעלות השחר דד' מיל לפני הנץ החמה עד צאת הכוכבים דד' מיל לאחר שקיעת החמה.

ואמנם ישנה בזה שיטה נוספת, שמחשבים את אורך היום מעלות השחר עד צאת הכוכבים והגאונים (ג' רבעי מיל אחרי השקיעה), והיא שיטת ר' נתן אדלר (הובא בספר דברי יוסף דף נ"ט ב' ובליקוטי תשובות חת"ס לונדון תשכ"ה), והמאמר מרדכי (רל"ג ב'), והגינת ורדים (בשו"ת מהרי"ף סימן מ"ו), והבן איש חי (ש"א ויקהל ד' ח'), וכן חישובו את הזמנים בספר הנברשת, ובלוח ארץ ישראל (להגרי"מ טוקצ'ינסקי) עד שנת תרפ"ה, ובלוח עולמי שבספר מעשה ניסים לר' ניסים כצ'ורי.

וסברתם, דמאחר שאורך היום ההלכתי לשיטת הגאונים הוא מעלות השחר עד ג' רבעי מיל אחרי השקיעה, גם את חשבון י"ב שעות היום הזמניות יש לחשב לפי זה.

אלא ששיטה זו קשה מאד להולמה, כי לשיטה זו יוצא דומן חצות שהוא בסוף שעה יששית אינו באמצע היום בשעה שהחמה בראש כל אדם, אלא מוקדם כחצי שעה מהחצות האמיתי, וזה תימה גדול, שהרי מבוואר בגמרא (יומא כ"ח ב') שזמן חצות שהוא בסוף שעה יששית הוא כשהחמה בדיוק באמצע קשת הילוכה היומי, וא"כ חייבים אנו לומר שהשעה 12 מסתיימת בצאת הכוכבים שהוא מקביל ושוה בריחוקו מן השקיעה, לאותו משך זמן שמרוחק עלות השחר מהנץ החמה, והוא צאת הכוכבים דר"ת.

ולחדש ולומר שרק לענין חצות מנינן את היום מהנץ לשקיעה, ואז זמן חצות יוצא בחצות שלנו, אי אפשר לומר כן, שלא שייך לומר שישנן שתי מערכות של שעונים כל אחד לשעות מסוימות, שעון אחד מתחיל בעה"ש ומסתיים בצא"כ דג' רבעי מיל, והשני מהנץ לשקיעה, וכגון שעה שלישית (סו"ז ק"ש) או שעה תשיעית ומחצה (מנחה קטנה) וכו' נחשבם לפי שעון א', וסוף שעה ו' (חצות) לפי שעון ב'.

תחילת שעה עשירית - לענין איסור אכילת פת (מצה עשירה) בערב פסח (פסחים צ"ט ב'), ומצוה להמנע מקביעת סעודה בערב שבת (שבת ט' ב').

תשע שעות ומחצה - תחילת זמן מנחה קטנה (ברכות כ"ו ב').

שעה אחת עשרה פחות רבע - פלג המנחה, סוף זמן הקרבת תמיד של בין הערביים וסוף זמן תפילת מנחה לרבי יהודה (ברכות כ"ו).

סוף שעה שתיים עשרה - סוף זמן הקרבת תמיד של בין הערביים וסוף זמן תפילת מנחה לחכמים, (כך מוכח בברכות כ"ו ב' כ"ז א', כמבואר במשנ"ב סי' רל"ג סק"ד ושם בשעה"צ אות י').

והנה נחלקו הראשונים והאחרונים האם חשבון השעות הזמניות הנ"ל הוא מהנץ החמה עד שקיעת החמה, או מעלות השחר עד צאת הכוכבים.

שיטת הגאונים, רב ניסים גאון (בשו"ת מהר"ם אלאשקר סי' צ"ו), רב סעדיה גאון (בסידורו עמ' כ"ו) רב האי גאון (במרדכי ברכות פ"ד אות צ'), רבינו חננאל (ברכות רפ"ד) וכן הרמב"ם (בתשובה בפאר הדור סימן מ"ד ובפה"מ רפ"ד דברכות, ובפ"ג מהל' תפילה ה"ד וה"ט), ורבינו יונה (ברכות רפ"ד), וכן נקטו הלבוש (רל"ג ס"א ורס"ז ס"ב), והגר"א (בביאורו לסי' תנ"ט ס"ב ובשנו"א ריש ברכות), שחשבון השעות הזמניות הוא מהנץ החמה עד שקיעתה.

ולשיטה זו כל "שעה" זמנית שנזכרה בש"ס היא אחד מי"ב מהזמן שמהנץ החמה לשקיעתה. וביום הבינוני בארץ ישראל שאורך היום הוא 720 דקות, הרי השעה הזמנית היא שעה רגילה של 60 דקות, ובשאר ימות השנה יש לחשב את אורך השעה הזמנית על ידי חלוקת הזמן שמהנץ החמה לשקיעתה באותו יום ל"ב חלקים.

לעומת זאת, שיטת התוספות (פסחים י"א ב' וסנהדרין מ"א ב' ד"ה אחד), ותוס' הרא"ש (סנהדרין שם), ותוס' הרשב"א משאנ"ץ (פסחים שם) ועוד. והרמב"ן (בתורת האדם ענין אבילות ישנה) והרשב"א (בברכות ב' א'), והריטב"א (שם ג' א' וכ"ז א'), והרא"ה (ברכות כ"ו כ"ז) והתרומת הדשן (בשו"ת סימן א' ובלקט יושר עמ' 79), וכן נקטו הבי"ח (תל"א סוסק"א) והמג"א (בהדיא רק לענין סוף זמן ק"ש, סי' נ"ח א'), והא"ר (סי' רס"ז), והפרי חדש (בסוף קונטרס דבי שמש), שחשבון השעות הזמניות הוא מעלות השחר עד צאת הכוכבים דרבינו תם.

ולשיטה זו כל "שעה" זמנית שנזכרה בש"ס היא אחד מי"ב מהזמן שמעלות

נחלק 720 דק' של אורך היום מהנץ לשקיעה ל-32 יהיה אורך המיל 22.5 דק',
ואם נחלק 720 ל-30 יהיה אורך המיל 24 דק'.

אולם כבר נתחדש שהגרא"א בשנו"א בזקנתו מפרש שלמסקנת הסוגיא מהלך
אדם בינוני ביום 40 מיל היינו כשהולך מהנץ לשקיעה, (ועוד 8 מיל הולך
מעה"ש להנץ ומהשקיעה לצאה"כ), ואורך המיל 18 דק' כי יש לחלק את ה-
720 דק' של אורך היום מהנץ לשקיעה ל-40 מיל, והם 18 דק'. ובוזה תורצה
הערת המג"א.

ד) אורך המיל 22.5 דק', וצאה"כ כשיטת הגאונים, וי"ב שעות היום מהנץ
לשקיעה. - כן דעת רבינו חננאל, וכן נקט הגרימ"ט בספרו (ראה בין השמשות
פרק י"א) ובלוחותיו.

ה) אורך המיל 22.5 דק', וצאה"כ כשיטת ר"ת, וי"ב שעות היום מעה"ש
לצאה"כ. - כן דעת הרמב"ן הרשב"א הרא"ה הריטב"א והראב"יה (ראה לקמן
סוף פרק ה'), וכן פסקו חק יעקב (סי' תנ"ט סק"י) והחתם סופר (בהגהותיו
לשו"ע סי' פ"ט), וכן קבע הגרימ"ט את סוזק"ש של מג"א בלוחותיו, ולדעתם
י"ב שעות היום מתחילות מעה"ש ד-90 דק' לפני הנץ ומסתיימות 90 דק'
אחרי השקיעה.

ו) אורך המיל 22.5 דק', וצאה"כ כשיטת ר"ת, וי"ב שעות היום מהנץ
לשקיעה. - לעת עתה לא מצאתי שיטה הסוברת כג' הצירופים הללו בהדיא,
ועי' ביאור הגר"א תנ"ט סק"ד שרצה לומר כך בדעת תוס' אחר הגהתו.

ז) אורך המיל 24 דק', וצאה"כ כשיטת הגאונים, וי"ב שעות היום מהנץ
לשקיעה. - כן דעת הרמב"ם, וכן דעת הגר"ז (בסידורו הלכות ק"ש (ששעות
היום מתחילות מהנץ), ובסדר הכנסת שבת (כהגאונים), ובשו"ע שלו סי' תנ"ט
סי' (דאורך המיל 24 דק')).

ח) אורך המיל 24 דק', וצאה"כ כשיטת ר"ת, וי"ב שעות היום מעה"ש
לצאה"כ. - כן דעת תוספות (בכמה דוכתי ראה לעיל), והגר"ז בשו"ע שלו
(סי' רס"א ס"ה, (כר"ת) ושי"ב השעות מתחילות מעה"ש (שם סי' נ"ח ס"ג)),
ולפי"ז אורך השעה הבינונית 80 דק' בימות השוויון, ועה"ש 120 דק' לפני
הנץ, וצאה"כ 120 דק' אחרי השקיעה. וכן כתב הפר"ח בקונטרסו דבי שמשא
בדעת הרמב"ם, (אלא שדבריו צ"ע שהרי כבר ביררנו לעיל שדעת הרמב"ם
בצאה"כ כהגאונים).

ויש להעיר על אפשרויות ה' וח', דהמעדני יו"ט (שם) ועוד הרבה אחרונים

ובדחיית שיטה זו האריכו בספר דברי יוסף (שווארץ, שם), ובספר זרח
השמש (דפים י"ח י"ט ונ'), ובבין השמשות (עמ' צ"ח), הגרימ"ט שלזינגר
(שם), והגרא"ח נאה בספרו שיעורי ציון (סי' ל"ח), ובמנחת יצחק (ח"ד סי'
נ"ג), ובמשנת רבי אהרן (ח"א סי' ב'), ובחור"ב (שבת ז' ט"ז), והגר"ש
אויערבך (בקובץ שיעורי ציון אלו תשמ"ח), ובספר זמני ההלכה למעשה (עמ'
14) וביורר הלכה (תניינא או"ח עמ' רי"ח) הביאו כן משם החזו"א, ועוד.

לסיכום: ראינו בג' הפרקים דלעיל שישנם ג' נידונים שונים בעניני הזמנים,
נידון א', שיעור אורך המיל, ויש בזה ג' שיטות: שיטה א' שיעור הלוח המיל
18 דק', שיטה ב' שיעורו 22.5 דק', (ושיטה ג' שיעורו 24 דק'). נידון ב',
מחלוקת הגאונים ור"ת בזמן צאת הכוכבים, שלהגאונים זמן צאת הכוכבים
הוא ג' רבעי מיל אחר השקיעה, ולר"ת זמן צאת הכוכבים הוא ד' מיל אחר
השקיעה. נידון ג', מחלוקת הראשונים והאחרונים האם חשבון השעות
הזמניות הוא מהנץ עד שקיעת החמה, או מעלות השחר עד צאת הכוכבים.

ויש להבהיר שאין שום קשר בין ג' הנושאים דלעיל, דאפשר למצוא
בראשונים ובאחרונים שיטות שסוברות בנידון אחד כדעה מסויימת, ובכ'
הנידונים האחרים סוברות ככל אחת מהדעות.

וא"כ יש תשע אפשרויות לצרף שיטות בזה, ונפרט:

א) אורך המיל 18 דק', וצאה"כ כשיטת הגאונים, וי"ב שעות היום מהנץ
לשקיעה. - כן שיטת החזו"א וכן ביאר השנו"א ברכות בזקנתו.

ב) אורך המיל 18 דק', וצאה"כ כשיטת ר"ת, וי"ב שעות היום מעה"ש
לצאה"כ. - כן שיטת התרומת הדשן, וכן דעת מרן השו"ע לפירוש המ"ב
(רל"ג סק"ד).

ג) אורך המיל 18 דק', וצאה"כ כשיטת ר"ת, וי"ב שעות היום מהנץ לשקיעה.
- כן שיטת הלבוש, וכן דעת מרן השו"ע לפירוש המנחת כהן (מאמר שני פ"ט
ד"ה ואמנם).

ויש להעיר על אפשרויות א' וג', משיטת המג"א (סי' תנ"ט סק"ג) הסובר
שהמחשבין את י"ב שעות ההלכתיות של היום מהנץ לשקיעה וסוברים
שמהנץ לשקיעה יש 720 דק', אינם יכולים לסבור דאורך המיל 18 דק', כי
סבירא ליה דהא דאיתא בגמ' מהלך אדם בינוני ביום י' פרסאות שהם 40 מיל
פירושו מעה"ש עד צאה"כ, ואם כן מהנץ לשקיעה יש או 30 או 32 מיל, ואם

פרק ד. חישוב סוף זמן ק"ש לשיטת המג"א

הנה לשיטות שמחשבים את י"ב שעות היום מהנך לשקיעה כאמור לעיל (אפשרויות א' ג' ד' ר' ד' ט'), א"כ סוף זמן ק"ש פשוט וברור שהוא בסוף ג' שעות זמניות מתוך הי"ב שבין הנך לשקיעה.

אולם לשיטת ר"ת ואליבא דהסוברים שמחשבים את י"ב שעות היום מעה"ש לצאה"כ, א"כ סוף זמן ק"ש הוא בסוף ג' שעות זמניות מתוך הי"ב שבין עה"ש לצאה"כ.

אלא שלדעתם ישנן ג' אפשרויות מתי הוא עה"ש.

א. 120 דק' לפני הנה"ח (אפשרות ח' דלעיל), והזמן שמעה"ש עד הנך הוא שמינית היום מעה"ש לצאה"כ. לשיטה זו סוּזק"ש ביום הבינוני היא 240 דק' אחר עה"ש, $(240 = 80 * 3 = 12 * 960 = 120 + 720 + 120)$.

ב. 90 דק' לפני הנה"ח (אפשרות ה' דלעיל), והזמן שמעה"ש עד הנך הוא עשירית היום מעה"ש לצאה"כ. לשיטה זו סוּזק"ש ביום הבינוני היא 225 דק' אחר עה"ש, $(225 = 75 * 3 = 12 * 900 = 90 + 720 + 90)$.

ג. 72 דק' לפני הנה"ח (אפשרות ב' דלעיל), ולפי מה שסבר התרומת הדשן שהמציאות היא שבין עה"ש לצאה"כ ביום הבינוני בארץ ישראל ישנן 720 דק', ובין עה"ש להנך ובין שקיעה לצאה"כ 72 דק', נמצא שבין הנך לשקיעה יש ביום הבינוני בארץ ישראל 576 דק'. ולדעתו הזמן שמעה"ש עד הנך הוא עשירית היום מעה"ש לצאה"כ, וסוּזק"ש ביום הבינוני היא 180 דק' אחר עה"ש, $(180 = 60 * 3 = 12 * 720 = 72 + 576 + 72)$.

והנה כבר הבאנו את תמיהת הגר"א והלבוש, דזו שגגה גדולה, שהרי המציאות היא שבין הנך החמה לשקיעתה ביום הבינוני בארץ ישראל ישנן 720 דק', ואילו בין עה"ש לצאה"כ הרבה יותר.

ומאחר שכבר הבאנו שדעת המשנה ברורה היא ששיטת השו"ע כהתרומת הדשן, הסתבכו אחרוני זמנינו כיצד לקבוע את סוף זמן קריאת שמע לשיטת התרומת הדשן כיום, שברור לנו שאורך היום שבין הנך החמה לשקיעתה ביום הבינוני בארץ ישראל הוא 720 דק' ולא מעה"ש לצאה"כ.

שדעת רוב האחרונים [וכן נקט בספר זמני ההלכה למעשה מהגר"ר ידידיה מנת בלוחותיו, וכן דעת הגר"ע ז"ל בכמה דוכתי] היא, שיש להעתיק את השיטה של התרומת הדשן ליום שלנו, וכיון שאמר התה"ד בהדיא שד' מיל הם 72

כתבו, דכל הסוברים ש"ב שעות היום מחושבות מעה"ש עד צאה"כ, חייבים לסבור דאורך מיל 18 דק'. כי הניחו כדברי התרומת הדשן דמעה"ש עד צאה"כ יש ביום הבינוני 720 דק', ומאחר שהילוך אדם ביום בינוני 40 מיל, נמצא מיל אחד 18 דק' $(18 = 720 : 40)$.

אולם כבר כתבו הפר"ח (בקונטרסו דבי שמשא) ועוד רבים, וגם הסוברים ש"ב שעות היום מחושבות מעה"ש לצאה"כ מודים למציאות שמהנך לשקיעה יש 720 דק', וא"כ אורך המיל יכול להיות או 22.5 או 24 דק', וכבר הבאנו ראשונים רבים העומדים בשיטות אלו.

ט) אורך המיל 24 דק', וצאה"כ כשיטת ר"ת, וי"ב שעות היום מהנך לשקיעה - מעדני יו"ט (פ"א דברכות אות ט), ומג"א (סי' תנ"ט סק"ג).

והנה לכאורה היה אפשר לחשב עוד ג' אפשרויות, והם שצאה"כ כהגאונים, וי"ב שעות היום מעה"ש לצאה"כ דר"ת, ואורך המיל 18 או 22.5 או 24 דק'. אלא דכבר הוכיח המ"ב (בשעה"צ רל"ג סק"י) דחייבים לומר לשיטת הגאונים ש"ב שעות היום הינם מהנך לשקיעה ולא מעה"ש לצאה"כ, שהרי מבואר בגמ' ברכות (כ"ו ב' - כ"ז א') דהא דתנן דסוף זמן תפילת מנחה לרבנן עד הערב היינו עד סוף י"ב שעות היום, והרי אי אפשר שיהיה זמן תפילת מנחה עד צאה"כ דד' מיל בזמן שלהגאונים הוא כבר לילה ודאי - ג' מיל ורביע לפני כן. ועל כרחק דלהגאונים חשבון י"ב שעות היום מתחיל בהנך החמה ומסתיים בשקיעה, [וכבר ביארנו לעיל, דלסוברים ד"ב השעות מתחילות בעה"ש, בהכרח הן מסתיימות בצאה"כ דר"ת, ולא בצאה"כ דהגאונים, דא"כ חצות לא ייצא באמצע היום]. ונמצא דכיום שמנהג העולם כהגאונים, העיקר להלכה ד"ב שעות היום מתחילות מהנך החמה ומסתיימות בשקיעה. ומה שמזדרזים בזמן ק"ש כהמג"א הוא מצד חומרא בדאורייתא. (ומקור הענין הוא ע"פ המנחת כהן (מאמר ב' פ"ז)).

וואם תאמר לדחות דברי המ"ב, דהרי מצאנו לרבינו חננאל הסובר דמה שאמרו שמהלך אדם ביום בינוני 40 מיל היינו מעה"ש עד צאה"כ דר"ת, ואורך המיל לדעתו הוא 22.5 דק'. תשובה לדבר, מהלך אדם ביום אינו ענין ל"ב שעות היום, דלעולם אפשר דהשעות מחושבות מהנך לשקיעה, וצאה"כ ההלכתי הוא ג' רבעי מיל אחרי השקיעה, אלא דלענין הילוך שהוא ענין מציאותי הוא סובר דאדם מהלך עם אור ראשון עד סוף האור האחרון ממש, מ-90 דק' לפני הנך עד 90 דק' אחרי השקיעה].

דק' ביום הבינוני, והעתיקו השו"ע להלכה, גם ביום הבינוני הידוע כיום עה"ש הוא 72 דק' קודם הנץ.

והגם שקשה מאד קושיית הגר"א על התרה"ד, עכ"פ יש להוציא מדבריו דבימי ניסן שעליהם דיברה הסוגיא עה"ש הוא 72 דק' לפני הנה"ח, וא"כ כיום שהוברר שזה במציאות עשירית הזמן שמהנץ לשקיעה, יש לנקוט שדעת התרה"ד והשו"ע שיש לחשב בימי ניסן עשירית הזמן שמהנץ לשקיעה, ואין לנו להעתיק את נוסחת התרומת הדשן עשירית הזמן שמעה"ש לצאה"כ שזה שמינית הזמן שמהנץ לשקיעה, כי בודאי שהתה"ד דיבר על ימי ניסן שעליהם קאי הסוגיא. וגם אם לא נוכל לתרץ את קושיית הגר"א, עכ"פ יסוד דעת התה"ד הוא שבימי ניסן עה"ש הוא 72 דק' לפני הנה"ח והרי זה עשירית הזמן שמהנץ לשקיעה, וכן יש לעשות בכל ימי השנה.

[ויש להוסיף שלחידוש הגר"א בשנו"א ברכות בזקנותו, הכל א"ש גם בסוגיא, אבל לא בדברי התה"ד שסבר שאורך היום מעה"ש לנץ הוא 720 דק' והוא 40 מיל].

והנפ"מ העיקרית מזה היא, לשיטה שמחשבים את עה"ש וצאה"כ בשעות זמניות לפי אורך היום, א"כ יש לקבוע את עה"ש בכל ימות השנה לעשירית הזמן שבין הנץ לשקיעה.

[א"ה, שיטה זו אינה מתאימה למציאות, ובלוח דילן קבענו את זמן עה"ש כל השנה לפי שיטת המעלות, ראה לקמן].

אולם דעת הג"ר אליהו טופיק שליט"א בספרו קול אליהו (תשובות אבי"ג) לתרץ קושיית הגר"א על התרה"ד כהפר"ח בקונטרסו דבי שמש, שהתרה"ד דיבר על ימים קצרים. אלא שתירוץ זה אינו נכון לכאורה, שהרי הסוגיא מדברת על ימי ניסן כיעו"ש, וגם לדבריו הרי היום הקצר ביותר כשנבדוק בשיא החורף הוא כ-800 דקות ולא 720 דק' ואכמ"ל, עכ"פ הרב הנ"ל מקבל תירוץ זה.

ועל פי זה נוקט דברי התרה"ד כפשטן, שעה"ש הוא עשירית מאורך היום שמעה"ש עד צאה"כ $(72 = 10 : 720 = 72 + 576 + 72)$, וכדי לדעת את אורכו יש לחשב שמינית הזמן שמהנץ לשקיעה $(72 = 8 : 576)$, וזו הנוסחה בכל ימות השנה.

ולפי"ד יוצא, שהגם שדעת מרן השו"ע שאורך המיל י"ח דקות, ולכאורה ד' מיל הם 72 דק', עם כל זה במציאות שלנו בימי ניסן הזמן מעה"ש להנץ

החמה עולה ל-90 דק' כי שמינית מאורך היום שלנו מהנץ לשקיעה בתקופה זו יוצא 90 דק', $(90 = 8 : 720)$. וכתב דזה המקור ללוח הגרימ"ט והגר"נ כצ"ורי שחישבו עה"ש בימי ניסן 90 דק' קודם הנץ.

ולפי"ד ששיעור ד' מיל הנזכרים בשו"ע (או"ח רס"א) לענין תוספת שבת שיעורם 90 דק', לפי"ז שיעור מיל הנזכר בשו"ע לענין חימוץ (או"ח תנ"ט) ולענין מליחה (יו"ד ס"ט) שהוא שליש שעה פחות אחד משלושים מהשעה, משעה זמנית שאורכה 75 דק', דהם 22.5 דק'. ולא נהוג עלמא כן בדעת מרן, אלא 18 דק'. וראה לקמן (פרק ו') מה שהבאנו מהחזו"א דחיה חריפה לשיטה זו דהשעה הנזכרת בשו"ע בחימוץ ומליחה איננה של 60 דק'.

והאמת תורה דרכה, שאין לקבל מהלך זה בשום פנים, כי אי אפשר להעמיד דברי התה"ד בימות החורף נגד הסוגיא, ואפילו בימות החורף אין יום כזה של 720 דק', וא"כ הדרך היחידה היא או לקבל דברי התה"ד שבימי ניסן עה"ש הוא 4 מיל שהם 72 דק' קודם הנץ, ולהשאיר דבריו בקושיא. או לומר מהלך חדש בסוגיא כהגר"א בשנו"א, ובפרט שמהלך זה נחוץ ומוכרח הוא בדעות הגאונים והרס"ג (בסידורו עמ' כ"ט) והאיסור והיתר הארוך (כלל א' דין ט') והמהר"י וייל (בשו"ת סימן קצ"ג) שסוברים שהילוך מיל הוא 18 דק', ועה"ש לדעתם היא 4 מיל קודם הנץ שהם 72 דק', וחייבים לפרש הסוגיא כשיטת הגר"א בזקנותו [ועל אף שזה לא יסתדר עם דברי התה"ד, רק עם תוצאות שיטתו].

והנה אמנם דעת רס"ג בצאה"כ כדעת הגאונים, ושמחשבים את י"ב השעות מהנץ לשקיעה, והגם שמהלך 40 מיל ביום הוא מעה"ש לצאה"כ, אבל דעת האיסור והיתר הארוך והמהר"י וייל בצאה"כ כדעת ר"ת, ושמחשבים את י"ב השעות מעה"ש לצאה"כ, ואעפ"כ הם סוברים שהילוך מיל הוא 18 דק'. והדרך היחידה התואמת למציאות הידועה (שבין הנץ לשקיעה ביום הבינוני יש בא"י 720 דק') היא רק אם נפרש הסוגיא כשיטת הגר"א בזקנותו.

ובאמת שכבר החזו"א (או"ח סי' י"ג סק"ב) ביאר כן את דעת המהר"י וייל [ולחומר הקושיא רצה לומר כן אפילו בדעת תה"ד], וזה לשונו: אבל לפי פירוש הגר"א דברי התה"ד מכוונים (דמיל י"ח דק'), ובס' חק יעקב הביא שכן כתב מהר"י וייל, ואחרי שהתה"ד דרכו לקבוע הוראותיו ע"פ הראשונים ז"ל ודאי קבלה בידו שיעור מיל ע"פ הראשונים ז"ל שפירשו הסוגיא כפירוש הגר"א, עכ"ל.

פרק ה. חישוב זמן פלג המנחה לדעת המג"א

והנה יש בזה נפקא מינה גדולה בין דעת תה"ד לבין ביאור החזו"א בדעת מהר"י וייל והאיסור והיתר הארוך, מתי הוא זמן פלג המנחה ביום הבינוני (אחר שלפי דעתם מחשבים השעות מעה"ש לצאה"כ).

לדעת התה"ד יוצא פלג המנחה 3 דק' קודם השקיעה, כי לדעתו שעה זמנית היא 60 דק' ($60 = 12 : 720$), וצאה"כ הוא 72 דק' אחר השקיעה, ופלג המנחה הוא שעה ורביע שזה 75 דק' ($75 = 1.25 * 60$) קודם צאה"כ, וא"כ פלג המנחה הוא 3 דק' לפני השקיעה ($3 = 75 - 72$).

ואילו לביאור החזו"א בדעת מהר"י וייל והאיסור והיתר הארוך יוצא פלג המנחה 18 דק' קודם השקיעה, כי לדעתם שעה זמנית היא 72 דק' ($72 = 12 : 864 = 72 + 72 + 72$), וצאה"כ הוא בדיוק שעה זמנית שהיא 72 דק' אחר השקיעה, ופלג המנחה הוא שעה ורביע שזה 90 דק' ($90 = 1.25 * 72$) קודם צאה"כ, וא"כ פלג המנחה הוא 18 דק' לפני השקיעה, כי 90 דק' לפני צאה"כ הם 18 דק' לפני השקיעה.

ואחר שנתבאר שרק התרה"ד סבר שבין עה"ש לצאה"כ ביום הבינוני יש 720 דק', לגבי שאר כל הראשונים אין לנו לומר שלא ידעו את המציאות שבין הנץ לשקיעה יש ביום הבינוני 720 דק', ומעה"ש לצאה"כ יש הרבה יותר. וכיון דאשכחן ברמב"ן וברשב"א וברא"ה ובריטב"א ובראבי"ה שכתבו שפלג המנחה הוא רק שישית המיל לפני שקיעת החמה, ושי"ב שעות היום מחושבות מעה"ש עד צאה"כ, א"כ מוכרחים אנו לומר דאורך המיל לדידהו הוא 22.5 דק' ולא 18 דק'.

שהרי א"א לומר דסברו כהתה"ד שהוא נגד המציאות, וא"א לומר דסברו כהמהר"י וייל שהרי לשיטתו פלה"מ קודם לשקיעה ב-18 דק' ולא בשישית המיל, וא"כ על כרחין סברו דאורך המיל הוא 22.5 דק' וצאה"כ שהוא ד' מיל הם 90 דק' אחר השקיעה, ושעה זמנית אחת היא 75 דק' ($75 = 12 : 900 = 90 + 720 + 90$), ופלג המנחה הוא שעה ורביע לפני צאה"כ דהיינו 93 דק' ושלשת רבעי הדקה לפני צאה"כ ($93.75 = 1.25 * 75$), שהם 3 דק' ושלשת רבעי הדקה לפני השקיעה, וזהו אכן שישית המיל של 22.5 דק' ($3.75 = 22.5 : 6$).

פרק ו. בענין שעות גדולות

הנה שעות היממה הן כ"ד שעות, שמתוכן י"ב שעות יום וי"ב שעות לילה, ובשלמא להסוברים שמונים את י"ב השעות הזמניות מהנץ עד השקיעה שפיר ביום הבינוני יוצאת שעה זמנית אחת 60 דק', ($60 = 12 : 720$).

אולם להסוברים שמונים את י"ב השעות הזמניות מעה"ש עד צאה"כ, לעולם אורך 12 שעות היום גדול מ-12 שעות הלילה ביום הבינוני, ונמצא דאורך שעה אחת של היום ביום הבינוני היא של למעלה מ-70 דק'.

להשיטות שמיל 18 דק', השעה הזמנית היא 72 דק' ($72 = 12 : 864 = 72 + 72 + 72$),

ולהשיטות שמיל 22.5 דק', השעה הזמנית היא 75 דק' ($75 = 12 : 900 = 90 + 90 + 720$),

ולהשיטות שמיל 24 דק', השעה הזמנית היא 80 דק' ($80 = 12 : 960 = 120 + 120 + 720$).

וכבר העיר הגר"א (תנ"ט סק"ה) שסתם שעה היא א' מכ"ד מהיממה דהיינו 60 דק', ואילו לשיטות שמונים את י"ב השעות מעה"ש עד צאה"כ שעה אחת ביום הבינוני היא למעלה מ-70 דק'.

והנה החזו"א (בקו"ח ח"ג אג' קע"ח) כתב לדחות בתוקף את דברי מי שרצה לפרש שמש"כ השו"ע לענין חימוץ (או"ח תנ"ט) ולענין מליחה (יו"ד ס"ט) שהוא שליש שעה פחות אחד משלושים מהשעה, הכוונה משעה זמנית שאורכה 75 דק', דהם 22.5 דק', "משום שכל מקום שנזכרה שעה בגמ' ובפוסקים ואין להלכה שבדבריהם קשר עם היום, כל שעה היא אחת מכ"ד, כמו שעות לשיעור הוצאת הנפש מנטבע, ושיעור שעה במליחה, וי"ב שעות לחידוש הלבנה, והכי נמי בשיעור חימוץ ומליחה שנזכר בתרומת הדשן ובשו"ע". ועיי"ש שהאריך לדחות בתוקף שיטה זו.

והנה אין ענין דברי החזו"א הללו לענינו, דהוא קאי על השעות שאינן קשורות עם היום, כגון שיעור חימוץ ושיעור מליחה, אבל אנו מדברים על שעות שקשורות עם היום, והם חלוקתו ל"ב שעות, ובזה אכן שעה ביום הבינוני יכולה להיות שפיר יותר מ-60 דק'. אבל הם דחיה חזקה לדברי הרב קול אליהו דלעיל, שלדעתו אורך המיל לדעת מרן הוא 22.5 דק', ומש"כ מרן "שליש שעה פחות אחד משלושים מהשעה", הכוונה משעה זמנית שאורכה 75 דק', דהם 22.5 דק', והגם שמדבר שם על שעה שאין בה קשר ליום.

פרק ז. השעה הזמנית במעלות - הסבר שיטת החישוב

הנה בימי ניסן ותשרי שהיום והלילה שווים קבעה הגמ' ששיעור הנשפים (זמן הדמדומים), היינו הזמן שבין עה"ש להנץ החמה ובין השקיעה לצאה"כ, הוא ד' מיל שהם 72 או 90 דק' למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה, אמנם בימי החורף הקצרים שהיום (מהנץ לשקיעה) כעשר שעות בקירוב, או בימי הקיץ הארוכים שהיום כארבע עשרה שעות, אין אורך הנשפים שווה לשיעורם בימי ניסן ותשרי, וכתבו הפוסקים ב' דרכים איך לחשב השעות.

א. כשם ש-72 דק' בימי ניסן ותשרי הם עשירית היום ($720:72=10$), כך גם בכל ימות השנה בין אם היום ארוך ובין אם הוא קצר - הזמן שעה"ש קודם להנץ וכן שצאה"כ אחרי השקיעה שווה לעשירית ממנו. וכגון בימות הקיץ שהיום 14 שעות דהיינו 840 דק' - עשירית ממנו הוי 84 דק' וזה זמן עה"ש וצאה"כ, ובחורף שהיום 10 שעות דהיינו 600 דק' - עשירית ממנו הוי 60 דק' וזה זמן עה"ש וצאה"כ.

וכן לשיטה ששיעור הנשף הוא 90 דק', הרי הוא שמינית היום בימי ניסן ותשרי, ($720:8=90$) וה"ה לכל השנה ובחורף שהיום 600 דק' יהיה עה"ש וצאה"כ לשיטה זו 75 דק' ($600:8=75$), ובקיץ יהיו עה"ש וצאה"כ 105 דק' ($840:8=105$). ומכ"ז נפ"מ גם לחישוב סוף ג' שעות לזמן ק"ש וד' שעות לזמן תפילה ולשאר זמני היום.

והנה כשיטה זו כתבו רבים מהאחרונים, ביניהם הפר"ח (או"ח נ"ח ובדברי שמש) ובספר מנחת כהן ככוונת הר"מ בפה"מ ברכות, וכן נהגו בבריסק, ועוד רבים, [וגם כיום לוח "אור החיים" עורך את זמניו לפי שיטת הזמניות].

והביאור בשיטה זו הוא, דאם חזינן דבימי ניסן ותשרי השווים הנשף בין עה"ש להנץ ובין השקיעה לצאה"כ שמינית או עשירית היום, א"כ בימי הקיץ הארוכים שהיום ארוך גם השמינית או העשירית ממנו מתארך וזמן הדימדומים ארוך, וכן להיפך בחורף כשם שהיום קצר כך נישפו קצר וזמן דימדומיו מתקצר.

אלא דשיטה זו קשה מן המציאות שהרי אין אורך היום משפיע בהחלטיות על אורך הנשפים, ולהיפך רואים אנו שבימי החורף - הנשפים ארוכים יותר מהנשפים בימי ניסן ותשרי, ואע"פ שהימים קצרים יותר, (וההסבר למציאות זו תמצא בסוף הספר אור מאיר ובס' הזמנים בהלכה ח"א פי"ח).

ב. ואמנם דעת ר' יוסף שלמה מקנדי"ה (המכונה יש"ר) בספרו גבורת ה', וכן

דעת הגר"א (תנ"ט ב' ורס"א ב') לחשב זמנים אלו (עה"ש, צאה"כ, ומשיכיר) כשיטת המעלות, וכן פרשו אחרוני זמננו את דברי הרמב"ם הנ"ל (בפה"מ דברכות פ"א מ"א), [ובבה"ל סי' רס"א ד"ה שהוא כתב "שצריך לחוש בקיץ להאריך את הזמן ולא לקובעו כפי ניסן ותשרי", ועיין בלשונו שמדגיש שבקיץ להאריך את ביה"ש ולא ציין כלל שבחורף הזמן קצר יותר], וכן ערך הרימ"ט את לוח א"י, ועל פי דבריהם ערכנו אנו את הלוחות.

וביאור שיטה זו, דהנה בימים הבינונים חזינן שזמן הלילך ד' מיל (72 דק') קודם שתעלה החמה מעל קו אופק הראיה, דהיינו עוד לפני הזריחה כשהשמש עדיין אינה נראית לעינינו, הוי עה"ש, ובאותה שעה השמש נמצאת בזוית של 16.1 מעלות מתחת לאופק והיא נותנת רמה מסוימת של אור. על כן אנו מסיקים שבכל ימות השנה כשיהיה האור בבוקר באותה רמה הוא עלות השחר, והוא בכל יום כשתהיה השמש באותה זוית של 16.1 מעלות מתחת לאופק. ושיטה זו הולכת ע"פ המציאות דאזנה רמת אור היא הקובעת את זמן עה"ש בכל השנה, וזה מתאים למציאות שבחורף מתארך הנשף יותר מעשירית או שמינית היום, וכן לצאה"כ ומשיכיר.

וראוי לציין שבדורות הקודמים כשלא היו עדיין לוחות וכן כשלא היו השעונים מצויים, נהגו רוב העולם לקבוע עה"ש ושאר זמני היום על פי ראות העינים, וזה תואם ללוח שעל פי מעלות ולא ע"פ חשבון אורך היום, כי מסתמא הם קבעו רמת אור מסוימת כעה"ש במשך כל השנה ללא התחשבות בזמן שהיא קודמת להנץ.

והנני לצטט משו"ת "מאבני המקום" להרה"ג יצחק ישראלי שליט"א (עמ' ל"ח) מש"כ בזה בטו"ט ודעת: ראשית עלינו לבאר את מהות עלות השחר. ועיקרי הדברים מבוארים בפירוש המשניות לרמב"ם ריש ברכות ובספר מנחת כהן (המאמר השני פרק שלישי) וזה תורף הדברים, הנה בהתקרב השמש מתחת לקו האופק עוד טרם נראית על פני כדור הארץ קרני האור שלה פוגעים באדים המקיפים את כדור הארץ (בלשון היוונים אטמוספירה) אשר מחזירים אלינו את קרני האור, כשהשמש רחוקה מתחת לאופק אין קרניה אל האטמוספירה ולכן אין אורה נראה כלל.

והנה בהיות השמש כשמה עשרה מעלות מתחת לאופק המזרחי בקו המשוה, יפגעו קרני האור הראשונים בחלל האטמוספירה שמעלינו, אזי ראשית האור יגיע אלינו, ולזה יקרא "עלות השחר".

הטעם שאור השמש מגיע אלינו לפני שכדור השמש נראה מעל האופק הוא,

בעקבות נטיית הכדור על צירו לצד צפון, והכל ביחס תנועת כדור הארץ מסביב לשמש, שבעונת הקיץ נמצא כדור הארץ בדרומה של השמש וצד צפונה למול השמש, ולכן יהיה זמן הנשפים ארוך מעונת האביב והסתיו, שאז מזרח ומערב הכדור למול השמש, והיא מכוונת כנגד קו המשווה. ומכיון שארץ ישראל נוטה לצד צפון כשליש ושתיים מעלות הרי שבהיות השמש ט"ז מעלות ועשירית המעלה מתחת לאופק כבר חשכה כדי שיעור שעה וחומש, כפי שהיא שמנה עשרה מעלות בשעה וחומש בקו המשווה, נואף על פי שאין מדת האור שוה, מכל מקום אין הגדרת החשכה האסטרונומית מכוונת להלכה דהא קיימא לן דצאת הכוכבים הוא בזמן שיש עדיין אור מסוים אפילו לשיטת רבינו תם, כמבואר בספר מאבני המקום לקמן פרק ז' אות כ"ג, וכן יש לומר לענין עלות השחר דבעינן מדת האור הקיימת בשיעור שעה וחומש, ולא סגי בהתחלת האור לפי ההגדרה המדעית, שאינו ניכר כראוי. ועיין בכל זה בספר הזמנים בהלכה להרה"ג חיים בניש (פט"ז), ובספר צבא השמים (וידאל ח"א סדרה רביעית וח"ה על הסוגיא דשבת ל"ה ועל הסוגיא דפסחים צ"ד).

והנה כאשר ביקשו לדעת את הזמן המדויק מתי תהיה השמש שש עשרה מעלות ועשירית המעלה מתחת לאופק המזרחי כנ"ל בכל ימות השנה, וכן כמה יארך מהלך השמש בתוך רצועת הדמדומים על פי מדידות ותחשיבים של מיקום השמש ומהלכה. מצאו שבימות החורף לא רק שאין זמן הדמדומים מתקצר אלא אף מאריך שכן מהלך השמש בתוך רצועת הדמדומים בימות החורף הוא באלכסון ולא בקו ישר כאשר הוא בימים השונים.

ההסבר הוא שבימים השונים מהלך השמש הוא כנגד קו המשווה והיא זורחת במזרח ושוקעת במערב בקו כמעט ישר, מה שאין כן בימות הקיץ אזי השמש זורחת כעשרים ושלוש וחצי מעלות צפונה לקרן מזרחית צפונית והולכת סובבת אל דרום ושוקעת שוב כנגד מקום זריחתה במערב כעשרים ושלוש מעלות צפונה, לכן בימות הקיץ הימים ארוכים גם זמן הדמדומים מתארך עקב המסלול האלכסוני הנ"ל גם בתוך רצועת הדמדומים. לעומת זאת בימות החורף מקום זריחתה הוא כעשרים ושלוש וחצי מעלות דרומה מקו המשווה קרוב לקרן דרומית מזרחית, והולכת אל דרום מעט ושוקעת שוב במערב כנגד מקום זריחתה כעשרים ושלוש וחצי מעלות דרומה קרוב לקרן דרומית מערבית, לכן היום הוא קצר אולם כיון שאינה זורחת בקו ישר כי אם באלכסון לכן שהייתה בתוך רצועת הדמדומים מתארכת, אמנם לא כמו בימות החמה הארוכים אך עדיין יותר מהימים השונים, ויש הטוענים שהחוש מראה שבחורף

כי האור אינו חוזר אלא כפוגעו בעצם מסויים, ומכיון שלאטמוספירה יש "עובי" מסוים שהיא עשויה משכבות של גז ומכילה חלקיקים דקיקים של גזים וחמצן וחלקיקי מים דקיקים ביותר, לכן קרני האור הפוגעים בהם מתפשטים בכל "עובי" האטמוספירה וחוזרים אלינו. ולא לה הנוסעים בחלל מחוץ לאטמוספירה אין אור השמש מאיר אלא היא נראית להם כצלחת בוהקת בחלל החשוך. מהלך דומה מתרחש בשקיעת החמה, לאחר ששקעה החמה מתחת לאופק עדיין קרניה פוגעות באטמוספירה ואורן חוזר אלינו. ככל שמתרחקת השמש מתחת לאופק המערבי כך מתרחקים קרניה מהאטמוספירה המקיפה אותנו, ובהיות השמש כשמנה עשרה מעלות מתחת לאופק בקו המשווה, ישקעו קרני אורה לחלוטין ולא יגיעו אל חלל האטמוספירה.

והנה ארץ ישראל נוטה צפונה מקו המשווה כעשרים ותשע מעלות עד כשליש וחמש מעלות רוחב צפון, וירושלים נוטה מקו המשווה ל"ב מעלות כמבואר ברמב"ם (פי"א מהל' קדוש החדש הי"ז) וכן מבואר בראב"ע (פרשת שלח לך במדבר י"ג י"ז) שירושלים נוטה צפונה ל"ג מעלות, ומצרים פחות משליש מעלות, וכ"כ הכפתור ופרח (פ"ו במעלות המקדש), אשר על כן בהיות השמש שש עשרה מעלות ועשירית המעלה מתחת לאופק המזרחי של ארץ ישראל הוא זמן עלות השחר, שזה מקביל לשמנה עשרה מעלות בקו המשווה, וידוע שמהלך השמש הוא ארבע דקות למעלה, הרי ששמנה עשרה מעלות היא מהלכת בשבעים ושתיים דקות. וכתבו הפוסקים שזה מתאים למה שאמרו ד' מילין מעלות השחר לנץ החמה ושיעורן הוא שעה וחומש כמבואר שכן דעת רוב הפוסקים, שעלות השחר הינו שעה וחומש קודם הנץ החמה.

ועיקרי הדברים כך הם, גם המדע החדש הגדיר חשכה אסטרונומית, והיא בהיות השמש שמנה עשרה מעלות מתחת לאופק בקו המשווה, שאז כבר חשכה לגמרי וזהו גם זמן התחלת האור בבוקר בהיות השמש שמנה עשרה מעלות מתחת לאופק המזרחי, ובעבור השמש את רוחב רצועת הדמדומים אזי תהיה חשכה גמורה בערב, או תנץ החמה בהיות הבוקר. רצועת הדמדומים היא למעשה רצועה דמיונית שרוחבה אלפיים ושלוש ק"מ, שזה מקביל ל"ח מעלות מהיקף המסלול היומי של כדור הארץ, מסלול השמש בתוך הרצועה הזו משתנה ממקום למקום ומזמן לזמן, משתנה ממקום אחד למשנהו לפי המקום הרחבי על כדור הארץ, וככל שיתרחק מקו המשווה לכיוון הקטבים כך יארך זמן הדמדומים, שכן מהירות תנועת הכדור הסובב על צירו תקטן לפי התמעטות היקפו והתקרבות המקום לקטביו. וכן יושפע אורך הנשפים

האור מקדים משיעור עשירית היום וזמן הנשפים הקצר ביותר הוא באביב ובסתיו, לפי דבריהם השיעור שנתנו לנו חכמים ביום השווה הוא השיעור הקטן ביותר שכן בחורף זמן הדמדומים מתארך ובקיץ הינו אף ארוך יותר. עכ"ד.

פרק ח. חשבון שעות היום מהנץ לשקיעה המישוריים

הנה זמן הנץ החמה וכן השקיעה, לענין תפילה ודיני היום אינם בכל מקום כפי הזמן המישורי [פירוש כאילו כל כדור הארץ בגובה אחד ואז הנץ ביום השווה ב-6 והשקיעה ב-6, ושגור בלשון גובה פני הים או גובה 0, אבל אינו דוקא פני הים אלא העיקר גובה אחד העיר והאופק, כי אין הבדל אם העיר ואופקה 1000 מטר מעל הים או בגובה פני הים, כל הנפ"מ הוא רק כשהעיר בגובה אחד והאופק בגובה שונה], וכשהעיר גבוהה כגון ירושלים שגבוהה 800 מטר מעל פני הים (מעל המישור) ואופקה המערבי פתוח, נגרם איחור בשקיעה של כ-5 דק' מאשר אם היתה במישור, וביום הנ"ל השקיעה תהיה בשעה 6:05, (דמלבד דעת הגר"א מלצר, לחוש לשקיעה המישורית, דעת כולם שהשקיעה היא כפי אשר היא נראית בהר, ונאריך בזה לקמן).

אמנם לענין חישוב שעות היום, בזה אין החישוב מהנץ הנראה עד השקיעה הנראית, או מהנץ מהגובה עד השקיעה בגובה, אלא מהנץ המישורי דהיינו הנץ החמה כפי שהיה נראה לולא גובה ההרים במזרח וגובהה של העיר, עד השקיעה לולא גובה ההרים במערבה וגובהה של העיר, וכן את שאר חישובי שעות היום כסוזק"ש ותפילה פלג המנחה וכו' קבענו בלוח מהנץ המישורי לשקיעה המישורית, וזאת משום שרק כך יתאים החשבון לענין חצות שבה השמש בראש כל אדם והוא אמצע היום, וכן גם שאר זמני היום התלויים בשעות זמניות חושבו כך, שזמן חצות אינו תלוי בשום אופק או גובה הר אלא אמצע ממש. אבל אם נקבע את חצות למשל בירושלים לפי דיניה להנץ ושקיעה יצא חצות שלא באמצע היום המדויק, דהנץ הנראה הוא כמעט מדויק כהמישורי דהיינו ב-6, והשקיעה בגלל גובה העיר ב-6:05, וא"כ חצות יהיה ב-12:02.5, ואינו אמצע בדיוק. וההבנה בזה, שאין השפעת עיכוב וזירוז הנץ והשקיעה על ידי ההרים קשורים כלל לזמן סוזק"ש שהוא כשהשמש בשליש השמים, ואין שום נפ"מ לשליש השמים בזה שהיו או לא היו הסתרים בהנץ ובשקיעה, וחז"ל נתנו סימנים לשער את מיקום השמש בשמים ואין שום נפ"מ אליהם מגובה העיר.

ובירושלים היום את היום לגבי השעות, מהנץ המישורי לשקיעה המישורית, דהיינו מזמן הנץ ללא גובה י-ם וכן ללא הסתר ההרים שבאופק המזרחי וכאילו הכל מישור, (ובאמת בחלק מהשנה הנץ הנראה הוא כהנץ המישורי כי גובה ירושלים והאופק שווים וכאמור לעיל התוצאה היא זמן כהמישור, ובחלק מהשנה הנץ הנראה מאוחר מזמן הנץ במישור בערך בדקה בגלל גובה הרי מואב של למעלה מ-1000 מטר), לשקיעה המישורית, דהיינו השקיעה ללא התחשבות בגובה י-ם (שהיא מוקדמת בכ-5 דק' קודם השקיעה האסטרונומית שבגוף הלוח). ובלוח לעיר קרית ספר שערך הגר"א זילבר זצ"ל (במבוא ללוח תשנ"ז) לא נקט כן, אלא חישב שעות היום לפי גובה המקום ולענין הנץ מנכה את הרי מואב כיון שהוא לחומרא, ולמשל ביום השווה הנץ מקדים ב-5 דק' ל-5:55 והשקיעה מתאחרת לשעה 6:05, ועושה כן כדי שלא יהיה חצות שלא באמצע היום, אבל סוזק"ש לפי"ז מקדים בכ-3 דק' שהרי היום מתחיל יותר מוקדם ב-5 דק', וכן שמעתי שנוקט הר"י טנהויז שליט"א בלוחותיו שנדפסים בספר לוח דבר בעתו, ולפי"ז בי-ם יש להחמיר ולהקדים סוזק"ש דהגר"א בכשלש דק' וכן לאחר את מנחה קטנה ופלג המנחה בשיעור זה. והרוצה לעמוד על סיבת הדבר ופרטי הדעות והסברות בזה, יעיין בספר זמני הלכה למעשה עמ' כ"א.

פרק ט. ביאור היסודות והשיטות לכל זמני הלוח

עלות השחר א', לחומרא

הנה הרי"מ טוקצינסקי סידר לוחותיו כמ"ש לעיל בשמו אות ב', וזמן עה"ש שלו הוא 90 דקות קודם הנץ במעלות, (וכן ערך הר' ניסים כצורי לוחותיו אלא שהוא ערכם לפי שעות זמניות), וכן נערכו הלוחות בירושלים מתחילת היוסודם, לוח דברי יוסף שווארץ, לוח הנברשת, לוח הר' שפירא, וכן הביא המנהג בכה"ח סי' פ"ט אות ד' ["קרוב לשמינית היום"], וכן ערכנו אנו זמן זה, והיינו בזמן שהשמש 19.75 מע' תחת לאופק, שהוא בימי ניסן ותשרי כ-90 דק'. אמנם עיין לעיל שהבאנו שרוב הפוסקים נקטו לעיקר כדעה הא' דר' מיל 72 דק', ולכן נפקא מינה להשתמש בטור זה רק לחומרא כגון למהר לקרוא קריאת שמע ולהתפלל ערבית (אם לא אמרם קודם לכן) עד לזמן זה, ולספור ספירת העומר בכרכה רק עד זמן זה, או להתחיל הצומות המתחילים ביום מזמן זה.

כפמ"ג שהיקל בשיעור 6 דקות אחרי עה"ש (ובקיץ הוא מוקדם מהזמן שאצלנו ברבע שעה בערך), ועוד הרבה אחרונים סוברים שלא כהפמ"ג, ואפי' הפמ"ג עצמו כתב שם שצ"ע בדבריהם].

בלוחות לערים מודיעין עילית וזכרון יעקב קבענו זמן זה לפי 10.5 מעלות מתחת לאופק, והוא מאוחר בכחמש דק' לזמן שבספר זה"ל. זמן זה נקבע ע"פ בקשת הרבנים בערים אלו, שסוברים שנבדק ונמצא שרק מזמן זה ניתן להבחין בין תכלת ללבן או להכיר חבירו.

זמני הנץ החמה המישורי, והנראה

הנה זמן הנץ החמה מיוסד בעיקרו על ראיית הנקודה הראשונה של החמה העולה באופק (ביאור הלכה סי' נ"ח ד"ה כמו שיעור, וכ"ד הבנא"ח ש"ר פ' וארא, וכ"ד הכה"ח סי' נ"ח י'), מלבד במקומות שלא ניתן להתפלל לפי זמן זה וכדלקמיה.

ויש נוהגים כפסק הרב חיד"א (בברכ"י או"ח של"א ס"ז) וכ"ד האשל אברהם (בוטשטאש, תנינא סי' פ"ט) שסברו שבתוך עיר שחלקה נמוך וחלקה גבוה אזלינן אחר המקומות הגבוהים שבתוכה שמהם רואים את הנץ בראשונה, דומיא דכל עמא דבירושלים שהתפללו עם ראיית סימני הנץ בנברשת שהיתה תלויה מעל ההיכל בהר הבית (יומא לז:). והדברי יוסף (שוורץ) והגר"י מנת ועוד סוברים שאין מקום אחד קובע לכל העיר, אלא לכל נקודה ונקודה יש לעשות לוח, אלא שבדר"כ אין נפ"מ משמעותית בעיר אחת בין גבהיה השונים, מאחר שמנכים את כל ההרים שבאופק, ובירושלים הנפ"מ בין מקום גבוה למקום נמוך בשקיעה הוא לא יותר מ-20 שניות, אמנם לענין הנץ יש הבדל של דקה, וכן חיפה ואלעד בהם ההבדלים משמעותיים יותר, ראה מש"כ בזה בשמו בזמן השקיעה.

והנני לצרף כאן מאמר שהדפסתי לראשונה בלוח תשפ"ב בזה:

בענין קביעת הנץ הנראה לעיר ירושלים, וסדר עשיית לוח שנה לעיר גדולה

הנה התחבטו החכמים בדור האחרון, איך קובעים לוח לעיר גדולה, האם קובעים לנקודה אחת בעיר והיא גוררת כל העיר אחריה, ומה גבולות העיר לפי"ו. ואם כן האם הולכים אחר מקום גבוה שבעיר, והוא הקובע לכל העיר.

עלות השחר ב', עיקר הדין

היא דעת השו"ע והרמ"א וכ"ד החזו"א, והוא 72 דק' קודם הנץ, [ובמעלות הוא כשהשמש 16.1 מעלות תחת האופק], ונפ"מ לא לקיים את מצוות היום קודם לזמן זה, שהוא לילה, ואם עשה כן לא יצא ידי חובתו.

השלכות עלות השחר להלכה: לסוף זמן מצוות הנוהגות בלילה, כגון קריאת שמע של ערבית בדיעבד (ונקרא עובר ע"ד חכמים, דלכתחילה עד חצות, עי' או"ח רל"ה ג' ד') תפילת ערבית (מ"ב שם ס"ק ל"ד), ספירת העומר בברכה, מצוות סיפור יציאת מצרים, קריאת המגילה בלילה, תחילת שעות היום לדעת הרבה מהראשונים, ותחילת זמנן של המצוות הנוהגות ביום בדיעבד, כגון לולב, מגילה, שופר, הלל וכדו' (מגילה כ.), זמן תפילת שחרית בשעת הדחק, איסור לימוד והתעסקות בצרכיו ואכילה לפני התפילה (או"ח פ"ט א' ו'), זמן תחילת צומות המתחילים מהיום. ועוד.

זמן ציצית ותפילין

בשו"ע או"ח (סי' י"ח ס"ג וסי' ל' ס"א וסי' נ"ח ס"א) נפסק שמזמן שיכול אדם לראות את חבירו (הרגיל עמו קצת) בריחוק ארבע אמות ויכירונו, או שיכול להבחין בין תכלת ללבן, מותר בהנחת תפילין, עטיפת טלית בברכה, ובקריאת שמע של שחרית.

אין לנו מקור למדידת זמן זה בדקות או בשעות, כך שקביעתו המדוייקת תלויה בנסיון ובמציאות הנראית לעינינו בלבד, או במנהגים הקבועים.

והנה בספר כף החיים למו"ז הגאון ז"ל (סי' י"ח אות י"ח) וכן בספר א"י להרימ"ט כתבו שמנהג אנשי ירושלים לשער זמן זה בכשעה קודם הנץ במשך כל ימות השנה, ובלוח שלפנינו קרוב הזמן למנהג זה והוא נע בין 50 ל-60 דק' (עפ"י קביעות הזמן שבו נמצאת החמה 11.5 מעלות מתחת לאופק). זמן זה תואם לנסינות ולמציאות שבו אפשר להכיר את חבירו וכמו כן להבחין בין תכלת ללבן, [והרנ"כ מתעלם בזה ממנהג ירושלים, ומקדים זמן זה יותר, וכן בזמן פלה"מ, ועמש"כ שם], הגרא"י זילבר בלוח שב"יתד נאמן" כותב בזה זמן לשעת הדחק שהוא מוקדם בכ-7-8 דק' מהזמן שבלוח הזה, וזמן נוסף לכתחילה שהוא מאוחר בכ-7-8 דק' מהלוח הזה.

אמנם יש פוסקים החוששים ומחמירים לאחר הזמן עוד מעט, אבל להקל ביותר מזה אין שום מקור, [ועיין בה"ל נ"ח א' ד"ה כמו שיעור, שכתב שלא

הקרובים אליו שאצלם עדיין נראית החמה או אורה, מגלים שעדיין לא שקעה חמה, ואינו ענין כלל לקביעת עיר כאלעד שמכל נקודה ונקודה אפשר לראות בה את השקיעה, לקבוע שכולה הולכת אחר ראש המקום הגבוה דהיינו שהשקיעה ב-160 מטר תקבע גם ל-80 מטר ותתאחר בדקה, דמה שייך לומר למקום שכבר שקעה בו חמה שכיון שבמקום אחר בעיר עוד לא שקעה גם אזור זה יגרר אחריו, והדבר פשוט דכל מקום ומקום קובע לעצמו. ולכן באלעד, בכניסה לעיר השקיעה מוקדמת כדקה מראש העיר, וברחובות האמצעיים היא בין השקיעה בתחתית לשקיעה בראש העיר, וכך קבענו בלוחות בס"ד. וכ"כ בספר דברי יוסף שאין להגביה מקום לפי המקום שלידו הגבוה ממנו דא"כ אין לדבר סוף ויגביה עד העננים.

הערה: ואם היה ניתן לראות בתחתית אלעד את החמה המכה על ההר במזרח העיר, יש אומרים שגם לתחתית העיר עדיין לא חשיב שקיעה, ובאופן כזה יפרשו את דברי הבית דוד, וכ"כ בספר נברשת שכך היו בודקים את השקיעה בירושלים העתיקה, מסתכלים על בתי הר הזיתים המזרחי וכשהשמש מפסיקה להכות במזרח אז הוא השקיעה, רק שבערך ד' דקות קודם השקיעה כבר מפסיקה החמה תת כוחה להאיר על הרי המזרח, ולכן באלעד מתחתית העיר לא יראו את החמה בגובה העיר על הרי המזרח, הגם שהעומד במזרח העיר יראה את הגלגל עצמו בתוך הים, ולכן אצלו ורק אצלו הוא עדיין יום. אמנם הרב מנת שליט"א כתב לי בזה: מלבד דאין הדבר שכיח במציאות כי כאמור אין רואים את החמה כבר כמה דק' קודם, גם רחוק מההלכה שע"י שיהיה מקום גבוה ליד ביתו, תהיה שקיעתו מאוחרת, ולא נוקטים כן בכל הערים שלרגלי ההרים, רק שבמקום שלולי ההסתר היה בו בעצמו אור רק אז הוא עדיין יום דמנכים ההסתר באופן [ועדות הנברשת יש ליישב כיון שגם ירושלים גבוהה רק שמוסרת והר הזיתים מגלה לה שעדיין לא שקעה חמה, אבל הם בגובה שורה]. והארכת בזה במאמר נפרד שהצד המזרחי המעיד שלא שקעה חמה, והצד המערבי המעיד שכבר זרחה חמה יש להם מקום רק כאשר זמנים אלו הם אחר הזמן המישורי.

נשוב לירושלים, דלכאורה גם אם ננקוט שכל מקום בעיר הוא עם לוח לעצמו, ומטעמי נוחות נקבע את הלוח לפי מקום מרכזי בעיר כדלעיל, עדין יש לדון בהשפעות שיש לגבהים השונים בעיר. כי ירושלים עיר הקודש הגבהים שבה נעים בין 700 מטר במקום הנמוך (כגון שכונת פת ותחתית הר נוף) ל-830 במקום הגבוה (בית וגן והר שמואל), בגבהים אלו השפעת השינוי בין הגבהים

או דילמא לכל נקודה ונקודה בעיר יש לעשות לוח עצמי ואין הלכה לקבוע זמן אחד לכל העיר.

והנה פשוט הדבר מסבא שאין מושג כזה לוח לעיר, דכל נקודה ונקודה יש לה זריחה משלה ושקיעה משלה, ואם תאמר א"כ למה ומדוע קובעים אנו לוח לירושלים והרי היא עשויה משכונות שכונות ולכל שכונה ונקודה יש לקבוע לוח עצמי. התשובה לזה שכדי שיהיה הבדל בין ב' קצוות עיר של דקה אחת צריך להיות מרחק ממזרח למערב של 24 ק"מ, וירושלים מקצה לקצה היא 7 ק"מ, דהיינו שינוי של 20 שניות בלבד, ואם נבחר נקודה מרכזית ועל פיה נעשה את הלוח אזי בקצוות יהיה שינוי של 10 שניות בלבד, כ"ש ערים אחרות שהמרחקים שבהם לא ישפיעו על הלוח רק בשניות בודדות, ולכן אין סיבה לעשות לוחות שכונתיים, וקבענו הלוח לפי מרכז העיר בערך (ככר השבת) בגובה 800 מטר מעל פני הים.

מה כן מאד משפיע וגורם שינוי בתוך עיר? הגבהים שבה. ניקח לדוגמא את אלעד שהיא עיר עם אופק פתוח למערב לים, כל קוטר הוא 2 ק"מ, אמנם גובהה משתנה, בכניסה לעיר 80 מטר מעל פני הים ובסופה לצד מזרח 160 מטר מעל פני הים, הנה ההפרש בין השקיעה בגובה 80 לגובה 160 הוא כמעט דקה, וא"כ אין נקבע את שקיעת העיר?

רבות בשנים היו סבורים שעל זה כתב הרב חיד"א (בברכ"י או"ח של"א סק"ז) בשם תשובת בית דוד (סי' קכ"ו), והובאו דבריהם בכף החיים בכמה דוכתי: "דכל שנראה שמש אפילו משהו אפילו בראש הדבר הגבוה שיש בעיר מונים מאותו יום, וכשאין נראה כלל בשום דבר מונים להבא", וכתב הרחיד"א "דכן נתפשט המנהג בעיר קדשינו ירושת"ו ועיר עז לנו חברון ת"ו מזמן גאוני הדורות שלפני דורינו", וכן בבן איש חי (ש"א פר' ויקהל אות ט') כתב דשקיעת החמה היינו ממקום הגבוה שבעיר.

והנה דברים כפשוטם, היינו שהולכים אחר המקום הגבוה בעיר והוא הקובע את זמן השקיעה לכל העיר, וכן דקדקו מלשון הבן איש חי, שכתב שבכגדאד ראו "שבמקום גבוה שבעיר" נראית וכו', אלא שיש לדחות שכונתו למקום גבוה לאפוקי מקום מוסתר.

אמנם כבר עמדו על זה האחרונים, דאין כוונת הבית דוד שכל עוד שניתן לראות את השקיעה מהמקום הגבוה עדיין הוא יום לכל העיר, אלא מדובר באדם שעומד במקום שהשמש נסתרת אצלו אבל עדיין נראית על ראש הדבר הגבוה על העצים וההרים, זה עדיין נקרא יום, והיינו אזור קטן בעיר שההרים

מכתב בספר זמני ההלכה למעשה שהבית הלוי הגר"ח והגר"ז שמנהגם היה פשוט) שלא להתחשב בהסתרת הרים כלל, וממילא די בשקיעה אחת לכל העיר (מלבד הפרשי הגובה של עד 20 שניות, שבין כה וכה הלוח לא מדויק כל כך ואין לסמוך עליו בצמצום מסיבות שונות כידוע ואכמ"ל).

אמנם לענין הנך החמה "הנראה" ברור הוא בירושלים להתפלל על פיו, כיון שגובה ירושלים גורם שהוא מוקדם ברוב השנה מהנך המישורי בדקה, וכיון שרואים החמה מוקדם יש להתפלל מיד כשנראית אפילו שעוד לא היה הנך המישורי. וכבר הרב טוקצינסקי קבע בלוחותיו את הנך הנראה, אלא שלא הצליח לדייק בו כל כך מסיבות שונות, ובא הרב שפירא ודייק יותר בחלק גדול מהשנה, עד שבאו הרב דרור בן דוד זצ"ל ויבדלח"ט הרב חיים קלר שליט"א ודקדקו ודייקו את הנך הנראה, ומהם אנו ניזונים שנים רבות, וישר כחם.

אלא שהם קבעו ליסוד את שיטתם שאינם מנכים את כל ההרים לענין הנך החמה הנראה, וקיבלו שלא לנכות הרים המרוחקים מהעיר יותר מאלפיים אמה (ק"מ אחד), וכיון שכך נאלצו לסבור שכל העיר אחת היא לענין הזמנים, ומנכים עד אלפיים אמה מחוץ ליישוב, ולוקחים נקודה אחת בעיר, הגבוהה ביותר שאינה מוסתרת, והיא קובעת את הנך לכל העיר, וכצד הראשון שכתבנו לפרש לעיל בדעת החיד"א, והגדילו לעשות, שבכל יום ויום מחפשים בכל גבהי העיר את הנקודה הראשונה שבה ניתן לראות את הנך באיזה מקום (והוא יכול להשתנות מיום ליום לפי מיקום יציאת החמה בין ב' הרים באופק הרי מואב שמול העיר), וקבעו כך את הנך הנראה לכל העיר.

והנה הסכמת כמעט כל הפוסקים (ראה בהרחבה בספר זמני ההלכה למעשה), שכשם שלענין שקיעה מנכים את ההסתרים, הוא הדין לענין זמן הנך החמה גם מנכים את ההסתרים (חוץ מהרי מואב ע"פ הכרעת המהריל"ד לתפילת הנך בלבד), דמה ששכונה אחת מסתירה לשכונה שלידה לראות את נקודת עליית הגלגל אינו פוגע כלל במושג של הנך הנראה, דאטו מי שעומד בין ב' הרים יתאחר הנך שלו בשעה וכדו', וכל שכן הוא מהשקיעה דיש בה נפ"מ לדאורייתא והורו הפוסקים להקל ולנכות הרים, כל שכן לענין הנך.

אלא שלהאמור, ירושלים לענין הנך, אין ללכת בה אחר נקודה אחת לכל העיר, שהרי כיון שגובה ירושלים וגובה הרי מואב דומים הם, חזר להיות אופק הנך דומה להנך המישורי, והפרש של 100 מטר בגובה העיר משפיע יותר, (שרק בגובה מופלג של 800 מטר הפרשים הם שניות בודדות), וא"כ

שוב אינה עוברת את 20 שניות, (דככל שהגובה נמוך השינוי בין הגבהים משמעותי מאד, ובגבהים של 700 ו-800 מטר ההבדל רק 20 שניות ואכמ"ל ועי' להלן ד"ה אלא שלהאמור), ובלוח קבענו את הגובה ל-800 מטר, לזמן השקיעה, ואם כן המקומות הנמוכים יצטרכו להחמיר ולהקדים בשקיעה עד 20 שניות מהזמן הכתוב בלוח, ועדיין אין זה מצדיק עשיית לוח עצמי לכל שכונה ושכונה, מה גם שכל זמני היום נקבעים לפי הנך והשקיעה המישוריים וכן זמני עה"ש וצאה"כ נקבעים לפי מעלות, ושם לא משפיע כלל גובה העיר, ולכן הלוח אחיד הוא לכל העיר.

הערה: העירני הגר"י מנת שליט"א: צע"ג מדוע בעלות השחר לא יהיה מוקדם על ההר מהמישור? דאפילו אם מחשבים ע"פ מעלות למישור, הרי מכל מקום מעל ההר רואה רצועת אור באופק מזרח הנמוך מוקדם, משא"כ בצאה"כ שמחפש החוכבים ברקיע העליון וזה שוה בהר כבמישור. ויש לפרסם הערה זו בלוח, דיש ממנה נפ"מ למצוות הנהיגות בלילה שא"א לעשותם בדקות הללו, וגם כניסת הצום מעה"ש יש להחמיר לפי"ז בכמה רגעים בהר, כיון שמחמת הגובה נראה עומק האופק המואר יותר מוקדם.

אלא שבשונה מאלעד שבה האופק המערבי פתוח, והנידון בגבהים ברור הוא, ירושלים היא הרים וגבעות וכל שכונה מסתירה לחברתה את האופקים הן את המזרחי לענין הנך הנראה והן את המערבי לענין השקיעה. והנה לענין השקיעה הוכרע הדבר על ידי רוב גדולי הפוסקים וגדולי ירושלים (וכך הורה המהריל"ד לר"מ שפירא) לנכות את ההרים שבין ירושלים לים, דהיינו הרי הקסטל המסתירים את השקיעה בכמה דק' ולהחשיבם כמי שאינם, ואם אותם מנכים, כל שכן את ההרים הפנימיים המסתירים אחד לחברו בתוך העיר. ושוב א"כ כיון שקבענו נקודה ממנה נעשה הלוח בגובה 800 מטר, נחשיב לענין השקיעה את כל ההרים המסתירים כמי שאינם, ונקבל שקיעה מאוחרת מגובה הר בניכוי עד האופק, והגובה של 800 מטר ישפיע לאחר את השקיעה 5 דק', דהיינו שאם הכל היה בגובה אחד העיר ואופקה, היתה השקיעה מוקדמת 5 דק', (ולא שבאמת צריך ללכת אחר נקודה אחת לכל העיר, דכאמור כל נקודה ונקודה יש לקבוע לה לוח לעצמה, רק שאין נפ"מ בזה כלל ולכן אנו קובעים על פי נקודה אחת לכל ירושלים), ואמנם ישנם כמה וכמה מחברים מחכמי הזמן שמנסים לערער על זה ולהחמיר ולעשות שקיעה בשכונות כל אחד לפי גובהה, אבל הדברים נקבעו כבר קרוב ל-100 שנים על ידי רוב הפוסקים וכנ"ל מהמהריל"ד וכן מתברר מסוגיא דשבת קי"ח ב' והראשונים, (וראה

וייצא הנץ הנראה מאוחר ביותר. ואמנם להלכה כהמהרי"ל, כיון שאלון שבות נחשבת כחומה בעלמא שמסתירה לביתר, יש לסלקה ולקבוע את הנץ הנראה מגובה ביתר עד הרי מואב, וגם אם לא נראה הגלגל בעיניים ממש בעיני בשר ודם בגלל הרי אלון שבות המסתירים, נראה גם נראה הגלגל בעיני ההלכה האומרת לנכות הרים גם בדאורייתא וכל שכן לענין הנץ הנראה שהוא רק נ"מ לדרבנן לכתחילה.

סוף דבר, היצמדות "לוחות חי" לשיטה שאין לנכות הרים שמסתירים לענין הנץ הנראה, הכריחה אותם לנקוט שיש מושג של עיר לענין לוח, ונקודה גבוהה שבעיר קובעת לכל העיר, ולפרש כך את דברי החיד"א, (ולפי יסוד דעתם באלעד, גם המקום הנמוך בכניסה לעיר יגרר אחר המקום הגבוה בראש העיר ויוכלו להקל בו דקה בדאורייתא, וח"ו להקל כך). ולפי סברתם שהנקודה הגבוהה קובעת לכל העיר, הלכו על ידי הטכנולוגיה ללקט בכל עיר את הראיה הראשונה שניתן לראות בה את הנץ, ובירושלים הגדולה שהרים רבים בה, עלתה להם יפה והצליחו להקדים את הנץ עוד עד דקה מלפנינו, ולקבוע אותו לכל חלקי העיר, גבוהים ונמוכים, אבל בביתר ושאר הערים הנ"ל איחרוהו במאד מאד לפעמים עד קרוב ל-20 דק', כאשר החמה האירה את כל השמים כצהרי היום, ולדעתם עדיין לא הוא הנץ, כיון שלא נראה הגלגל בפועל. ובעיר ענקית כמו ניו יורק לדעתם נקודה אחת תקבע לכל העיר כל שהם מגדירים כ"עיר אחת", ושקיעת האזור המזרחי תתאחר בכמה דק' בגלל שבקצה המערבי עדיין לא שקעה חמה (ושם אין גובה אלא הכל מישורי), כיון שיש מושג שכל העיר נגרת אחר השקיעה המאוחרת, וגם אלעד תחתית העיר תיגרר אחר ראש העיר כאמור.

אמנם כאמור ההלכה כגדולי הפוסקים לנכות הרים מסתירים, וגם אין מושג כזה ללכת אחר המקום הגבוה שבעיר לכל העיר, ובכלל אין מושג של מקום אחד בעיר שגורר את כל העיר אחריו, אלא לכל נקודה יש לעשות לוח, רק שבערים קטנות אין צורך בזה כי לא יהיה הבדל בין לוחות השכונות רק שניות בודדות וזה חסר טעם. ובעיר העשויה בדירוג כאלעד, לכל אזור יש לקבוע זמן שקיעה נפרד. וכן כתב הגרימ"ט בלוחותיו לענין חיפה ששונה בה דין הכניסה לעיר מדין השכונות שעל הכרמל. והנץ בירושלים נקבע לכל מקום לפי גובהו בניכוי כל ההרים המסירים את האופק עד הרי מואב (דהיינו הרי העיר עצמם עד הר הזיתים, דמשם האופק פתוח עד הרי מואב), וכיון שאין נפ"מ בין רוב השכונות החרדיות שנעים בין 780 מטר ל-820 מטר, ושינויים אלו אינם יותר

שכונות נמוכות בירושלים הנץ החמה הנראה שלהם יהיה יותר מאוחר מהנץ של גובה 800 מטר, ולמשל קצה שכונות נוה יעקב ופסגת זאב שהינם בגובה 650 מטר, הנץ הנראה בהם מאוחר בדקה ויותר אחר הנץ שבלוח, (ואמנם השפעת הרפרקציה בגובה זה מעוטה מהשפעתה בגובה של 100 מטר מעל פני הים, אך עדיין יש הבשל של דקה בין 700 ל-800 מטר מצד הגובה), אלא שמאחר שרוב העיר והאזור החרדי הוא בסביבות 800 מטר קבענו את הנץ לפי גובה זה, ושכונות נמוכות יש להם לנהוג בהנץ לפי הגובה שלהם.

והנה בס"ד זכינו לייסד תוכנה חדשה היודעת לנכות כל ההרים חוץ מהרי מואב ולחשב את זמני הנץ הנראה מעל ההרים באופק הרי מואב, וכאמור בירושלים קבענו את הנץ הנראה מנקודה אחת כל השנה בניכוי הרים ושכונות סמוכים עד הר הזיתים ועד בכלל, דמשם האופק פתוח עשרות ק"מ עד הרי מואב שמעבר לירדן.

והנפ"מ היא שב"לוחות חי" מטפס על ההרים ומחפש על הגבעות כל יום למצוא את הנראה המוקדם ביותר האפשרי, ולדעתו כיון שניתן לראות במושב אורה בקצה העיר לראשונה את גלגל החמה שוב הוא הנץ לכל העיר, גם לשכונת נוה יעקב הנמוכה, וגודל ירושלים גם גורם שתראה החמה מוקדם יותר בין קצוות הרי מואב, דכל יום לוקח מפניה אחרת בעיר, אבל כאמור ההלכה למעשה אינה כן, שאם אומנם במושב אורה יראו את הגלגל אכן הנצה שם החמה, אבל שכונת גאולה למשל הנץ שלה יכול להיות מאוחר בחצי דקה לפחות מהזמן שקבע לוחות חי, כיון שאינה גבוהה כל כך ואין היא נגד הפירצה שבינן ב' הרי מואב, ואין נקודה אחת קובעת לחברתה מידי, ואין לקחת הנקודה הגבוהה ביותר והפתוחה ביותר לכל העיר, אלא כל מקום יש לו לעשות לוח לעצמו בלבד.

ואם בירושלים עצמה השינוי בין לוחות חי ללוח עתים לבניה הוא מועט (בגבול הדקה), במקומות אחרים גרם הדבר לבלבול גדול, ויש בזה חילוק גדול מאד, כגון בערי עוטף ירושלים, כבית שמש מודיעין עילית ביתר גבעת זאב ועוד, שכל מקומות אלו הרים גבוהים מסתירים להם מאד את האופק המזרחי ולעיתים מאוחר בהם הנץ הנראה עד 20 דק', ואם נסבור שלא מנכים את הרים שבינם להרי מואב אזי הנץ בביתר למשל יהיה מאוחר מירושלים בקרוב ל-20 דק', היש לך דבר משונה מזה? שהרי בביתר גם אם נעלה לראש הדבר הגבוה שבעיר (כהבנתם בבית דוד), עדיין העיר מוסתרת על ידי ישוב אלון שבות שבמזרחה, ואין לנכות לדעתם יותר מ-2000 אמה מגבולות העיר,

מ-20 שניות קבענו לפי מרכז העיר בגובה 800 מטר (והנמוכים יקדימו השקיעה ב-20 שניות ואת הנץ יקבעו לפי לוח למקומם), ואין לקבוע הנץ בשכונת גאולה לפי המושב אורה הגם שהם עשויים באופן שנקרא עיר אחת. וביתר ועוד המוסתרות יש להם לנכות הרים המסתירים, וממילא הנץ הנראה בהם יהיה קרוב מאד להנץ המישורי. ועיר כמו ניו יורק לכל נקודה יש לעשות לוח לעצמו ולכן המזרח לא יגרר אחר המערב לענין שקיעה.

והעירני הר"ר חיים קלר שליט"א, שמלבד הפרשי הגובה שבתוך ירושת"ו הגורמים לאיחור הנץ במקומות הנמוכים עד כדקה, ישנם גם שינויים הנובעים ממיקום הצופה לכיון הרי מואב, כי ממקום למקום משתנית זווית יציאת החמה בין ההרים, וגם אם בקצה אחד של העיר ניתן לראותה מוקדם בקצה השני תתאחר ראייתה, עכ"ד. והנה גם זה סיבה טובה לבקש לכל בית הכנסת לעצמו את זמן הנץ החמה שלו, וללכת על פי זה, ולהאמור, הנה הדבר מצוי כיום שגבאי בתי הכנסת משיגים מ"לוחות חי" לוח הנץ החמה הנראה לשכונה או למיקום בית הכנסת בירושת"ו. והנה אם נעשה הדבר מגובה בית הכנסת בניכוי כל ההרים המסתירים כולל הר הזיתים, יפה הדבר ומצויין, שהוא כמו שהסקנו שכל נקודה ונקודה יש לעשות לה לוח לעצמה, ובית הכנסת שבכאן יש לעשות לו לוח לעצמו, ולוחות חי עצמם נותנים שירות כזה (הגם שזה בעצם לאלו שלא סוברים כמותם, שהרי הם סבורים שיש לחפש את הנץ המקדים מכל חלקי העיר לכל יום והוא הנץ הנראה לכל העיר), ויישר חילם לאורייתא (אלא שמגבילים את הניכוי עד 1 ק"מ ובמקרים רבים אין זה מועיל). גם אנו ניתן שירות זה בס"ד לכל פונה על פי התוכנה שבידינו, בניכוי כל ההסתרים הקרובים כולל הר הזיתים, ולא רק לירושלים אלא לכל נקודה ונקודה שתבוקש לפי ענינה בס"ד, בבקשה למייל של "עתים לבינה" d0527627010@gmail.com בעזרת השם.

ויש לציין דהלוח להנץ נערך בדיוק של רבעי וחצאי דקות, ובימים שלא כתוב בהם חלקי הדקה יש לדעת שהכוונה לתחילת הדקה (ולא כנהוג בזמנים שאין בהם רבעים וחצאים בהרבה לוחות, שאם כתוב למשל 4:58 הכוונה עד סוף הדקה ה-58, שכאן בלוח יופיע כה"ג 4:58 ושלושת רבעי).

השלכות הנץ המישורי להלכה [כשמוקדם מהנץ הנראה], הם לכל הדינים שזמנם ביום דראוי לכתחילה שלא לעשותם קודם הנץ (מגילה כ), כהלל, ולוב, שופר, מגילה וכדו'. לזמן ק"ש, לתחילת חשבון שעות זמניות לדעת

סוף זמן ק"ש מג"א 90

ההלכה היא, שסוף זמן ק"ש הוא עם סיום ג' שעות זמניות מתחילת היום (שו"ע א"ח סי' נ"ח ס"א). והנה לדעת חלק מהראשונים יש למנות שעות אלו מעה"ש עד צאת הכוכבים, וכתב המג"א (נ"ח סק"א) "נ"ל דהכא לכו"ע מנינן מעה"ש עיי"ש, וחלק עליו הגר"א (תנ"ט סק"ה), ולשיטתו מונים השעות מהנץ לשקיעה.

בלוח הובאו בס"ד זמן אחד בדעת הגר"א, וכמה זמנים בדעת המג"א, כאשר יפורט.

הא' הוא הנמצא בגוף הלוח, (ברוב הערים, ויש כמה ערים שבהם נדפס לפי 72 בפנים, ויש לראות במבוא הפרטי ללוח), והוא כהכרעת הרימ"ט בלוח א"י (וכתב שהסכימו על ידו גאוני ירושלים כהר"ש סלנט ורי"ח זוננפלד ועוד) דסיום הג' שעות הוא מעה"ש המוקדם להנץ ב-90 דק' במעלות (המופיע בלוח כעה"ש א'), והיינו דהיום מתחיל 90 דק' קודם הנץ ומסתיים 90 דק' אחרי השקיעה לצורך חישובי השעות [דאילו לענין צאה"כ הא נוהגים אנו כהגאונים, ושעם הראות הכוכבים הוי לילה גמור, וכתב ע"ז הרימ"ט "שאינן זו צאת ג' כוכבים הנחשבת לנו לערב לדין לילה, אלא זהו צאת כל הכוכבים, זמן שכלה עמוד אחרון של האור ויצאו כל כוכבי לילה, כי עובי הרקיע אחת היא בערבית כמו בשחרית, וכשיעור שיש מעלות השחר עד הנץ כך יש מהשקיעה עד כלות העמוד האחרון"].

ויש להעיר שכבר כתבנו לעיל בסוף פרק ג' שהרבה מהאחרונים הוכיחו מסוגיא דברכות (כ"ו ע"ב) דהנהוגים בצאה"כ כהגאונים, מנין שעות היום לדעתם הוא מהנץ עד השקיעה, וע"כ סוף זמן ק"ש יהיה כהגר"א.

והנה לשיטה זו יוצא דומן חצות שהוא בסוף שעה שישית אינו באמצע היום בשעה שהשמש בראש כל אדם, אלא מוקדם כחצי שעה מהחצות האמיתי, וזה תימה גדול, כפי שתמהנו באורך לעיל בפרק ג' מד"ה ואמנם שהרי הסימן בידינו מגמרא שזמן חצות הוא כשהחמה בראש כל אדם. ולומר שלענן חצות מנין את היום מהנץ לשקיעה ומחלקים אותו לחצי, א"א לומר כן, שלא שייך לומר שישנם שתי מערכות של שעונים כל אחת לשעות מסוימות, שעון אחד מתחיל בעה"ש ומסתיים בצא"כ ד-25, והשני מהנץ לשקיעה, ושעה רביעית (סו"ז תפילה) וכן שעה תשיעית ומחצה (מנחה קטנה) וכו' חושבו לפי שעון א', וסוף שעה ו' (חצות) לפי שעון ב', ותמוה מאוד לומר כן. והארכנו בזה לעיל בפרק ג' עיי"ש, [וכן יש להעיר שהחשבון מעה"ש בזמניות לצאה"כ במעלות תמוה], וצ"ע.

והנה לא התברר בהדיא מקור הדבר שהיום מתחיל לשיטה זו מעה"ש ד-90 דק', ואדרבה לכאורה היה מקום להקל ולקובעו לפי עה"ש ד-72 דק' שהוא העיקר לדינא וכדעת השו"ע, דאז סוזק"ש מתאחר מעט, (וכן הכריע בהדיא הגאון ר' בן ציון אבא שאול זצ"ל בספרו "ח"ב פרק ו' ס"א וד') לחשב סוף זמן ק"ש מעה"ש של 72 דק' זמניות עד צאה"כ של 25 דק' או 13.5 עיי"ש), אלא שעל כל פנים קבענו לעיקר בלוח העליון מעה"ש ד-90 מכיון שכנראה כן ערכו הרה"ג יצחק מכאמל ז"ל (שהיה סמוך לזמן הבן איש חי) בלוחות שהוציא לבגדאד (כמבואר בספר הזמנים בהלכה), וכן ערכו הרה"ג ניסים כצ'ורי ז"ל בלוחותיו שבספרו "מעשה ניסים" וגם הוא דקדק הנהגתו על פי הבן איש חי. וכידוע גם הגרי"מ ט נהג כשיטה זו בלוחות שקודם שנת תרפ"ה, והנוהגים לחוש לשיטה זו הם הנוהגים ע"פ הבן איש חי.

ומאחר שזמן זה אינו העתקה מספר מעשה ניסים, כי באופן כללי הינו צריכים לדייק את זמן הנץ ואת זמן עה"ש וצאה"כ, ומאחר שזמן זה בעיקרו נועד למחמירים ולמדקדקים, שמענו לעצת גדולים הגאון ר' יהודה עדס שליט"א שביקש להחמיר במעט יותר ולקבוע זמן זה מעה"ש ד-90 דק' במעלות (וכן את פלג המנחה לשיטה זו, המופיע בטבלה שבסוף הלוח) וזמן זה ערוך בדקדוק על פי תוכנת "חזון שמים", מעה"ש ד-90 דק' במעלות קודם הנץ החמה במישור עד צאה"כ ד-25 דק' במעלות (6.45 מעלות) אחר השקיעה.

ובלוח דינים ומנהגים אהבת שלום חשבו לנכון לקבוע את סוזק"ש לחומרא לפי זמן עה"ש ד-72 על סמך דיוק מדברי שו"ת רב פעלים שמשמע שסובר שעה"ש 72 דק' לפני הנץ, אבל אין לדחות דברינו מכח דיוק זה, ובפרט

סוף זמן ק"ש מג"א 72, והוא העיקר בדעת מג"א לדינא

זמן זה נדפס בשבתות בלבד - בלוח התחתון מצד ימין, ובשלמות לכל ימי השנה - בטבלה בסוף הלוח. (וכאמור לעיל יש ערים שהוחלפו בזה).

הנה כבר כתבנו דנהוג לחשב עה"ש קודם הנץ 90 דק' וממילא סוזק"ש ג"כ לפי"ז, והזמן הזה הוא המופיע בהרבה מהלוחות הנפוצים כסוף זמן ק"ש של המג"א, כגון בלוח א"י להרי"ט וכן בלוחות הגדולים (של הרב לוק) בבתי הכנסת ועוד, ומסיבה זו גם אנו הבאנוהו כך בגוף הלוח, אף שבמבוא לעמוד השחר הארכנו שדעת הרבה פוסקים וכ"ד השו"ע ורמ"א, שעלות השחר הוא 72 דקות קודם הנץ, ומסתיים היום 72 דק' אחר השקיעה (זמן ר"ת במעלות), וכיון שהיום מתחיל יותר מאוחר הג' שעות הם יותר מאוחרים, והם בערך אחרי כעשר דקות מסוף זמן ק"ש של 90 דק'.

ומאחר דהעיקר לדינא כדעה דעה"ש 72 דק' קודם הנץ, ראוי לדעת שהנוהג כמג"א אם אחר הזמן המופיע בלוחות, צריך לקרוא מיד, להספיק הזמן שעל פי דעה זו שעה"ש 72 דק' קודם הנץ, וכן, אם קם משינתו ברגעים האחרונים וחושב שהפסיד הזמן וממילא חושב להשתהות עד סו"ז ק"ש להגר"א, לא ימתין אלא יקרא מיד כי עדיין לא עבר זמן ק"ש של המג"א העיקרי.

וכדי לדעת בדיוק סוף הזמן לדעה זו, ערכנו לוח סו"ז ק"ש לפי 72 דק' במעלות שהוא עיקר הדין, והדפסנוהו בטבלה שבסוף הלוחות, וגם בתוך הלוחות בזמני שבת קודש בלבד, אולם אין ראוי להתאחר בזה לכתחילה שכבר הביא המשנ"ב (סימן נ"ח סק"ד) משנות אליהו בשם הירושלמי דלכתחילה אסור להתאחר עד סוף הזמן.

סוף זמן ק"ש מג"א לחומרא (הנדפס בלוח העליון)

בלוח "מעשה ניסים" של הרב ניסים כצ'ורי זצ"ל ערך את סוזק"ש מג"א כשיטת הבן איש חי (ש"ר פר' ויקהל ס"ח), לחשב את היום מעלות השחר של 90 דק' קודם הנץ עד צאת הכוכבים של 25 דק' אחר השקיעה, ולחלקם ל-12 שעות, ומהשעות האלו למנות 3 שעות ובסופם הוא סו"ז ק"ש, וסברתו שא"א לחשב עד 90 דק' אחרי השקיעה, שהרי נוהגים ופוסקים כהגאונים שהוא לילה גמור לכל דיני התורה מצאת הכוכבים דידן. והזמן הזה הוא מנהג הרבה מבני ספרד, וכעיי"ז ערך הרי"מ ט לוחותיו עד שנת תרפ"ה, וכן הובא מזקני י-ם שהמשיכו לנהוג כן.

זמן חמץ

סוף זמן אכילת חמץ הוא בסוף שעה רביעית של היום (ואע"פ שמדאורייתא זמן איסורו מחצות, אסרוהו חז"ל כבר משעה זו משום יום המעונן דאדם טועה עד שתי שעות), ומתחילת שעה שישיית (שעה קודם חצות) אסרוהו גם בהנאה גזירה אטו שעה שביעית דאסור מדאורייתא, וזה סוף זמן ביעורו. וצריך להזהר שלא ישאר ברשותו אחר חצות, דכל רגע ורגע עובר על מ"ע דתשבייתו (שו"ע תמ"ג ס"א ומ"ב שם).

והבאנו בזה ג' דעות בלוח. א. מג"א (90-90), מלבד בכמה ערים (72-72), ב. והגר"א, ג. מג"א לחומרא (90-25). וכתב המ"ב שם סוסק"ח דלכתחילה טוב להחמיר כמג"א, וכן נהוג עלמא.

חצות יום ולילה

הגדרת חצות היום היא בשעה שהחמה בראש כל אדם, וזמן זה באמצע הזמן שבין הנץ החמה (המישורי, כמו שביארנו בסו"ז ק"ש לגר"א) לשקיעתה (במישור כנ"ל) ושתיים עשרה שעות שוות אח"כ הוא חצות לילה (לרוב הפוסקים).

השלכותיו להלכה: חצות יום, דברים האסורים קודם המנחה (או"ח רל"ב ס"ב), סוף זמן שחרית בדיעבד (עי' הפרטים סי' פ"ט ס"א), איסור עשיית מלאכה בערב פסח (סי' רס"ה עש"ה). חצות הלילה, לסו"ז ק"ש של ערבית לכתחילה, לסיום זמן אכילת אפיקומן (שו"ע או"ח סי' תע"ז), תחילת זמן אמירת תיקון חצות, וי"ג מידות בסליחות.

זמן מנחה גדולה

מבואר בשו"ע או"ח רל"ג ס"א שאדם מתפלל מנחה מעת שעברו ביום שש שעות ומחצה, כלומר חצי שעה אחר חצות. ועי' בשעה"צ (סי' רל"ג סק"ח, ועיי' סתימת לשון מרן שם) שדן אם הוא בעבור חצי שעה שוה של 30 דקות אחר חצות היום, במשך כל ימות השנה, או אחר חצי שעה זמנית המשתנית במשך ימות השנה. ומובא מנהג בשם קהילות ירושלים, ומקומות אחרים, להחמיר בספק קביעתו של זמן זה, ולנהוג לאחר את תחילת זמן המנחה כפי הזמן המאוחר שבשני חשבונות אלו, דהיינו בחורף חצי שעה שוה ובקיץ חצי שעה זמנית, וכך עשינו.

שכדברינו נהגו גדולי חכמי בבל הנ"ל שלא זזו מדברי הבא"ח, וכאמור כן הכריע לנו הגר"י עדס, ובפרט שהוא מחמיר במעט וכל זמן זה מיועד למחמירים (שהרי כמו שכתבנו יסודו תמוה מאד, ונפרך מזמן חצות). ועכ"ז לבקשת בני ורבני הערים מודיעין עילית, ביתר עילית, אלעד, בית שאן ועוד, הוספנו בטבלאות שבסוף הלוח בערים הנ"ל את סווק"ש לשיטה זו על פי עלות השחר של 72 דק' (זמני) שהוא עיקר הדין, וכהכרעת הגר"ב"צ אבא שאול זצ"ל בספרו אור לציון (ח"ב) לחשב סוף זמן ק"ש מעה"ש של 72 דק' זמניות עד צאה"כ של 13.5 דק' זמניות אחר השקיעה עיי"ש.

סוף זמן ק"ש לגר"א והגר"ז

כדעת הגר"א והגר"ז לחשב היום מהנץ עד השקיעה, ולחלקו לי"ב שעות זמניות ובסוף ג' שעות היינו סו"ז ק"ש. כאמור לעיל בפרק ח' חשבון השעות הינו מהנץ המישורי עד השקיעה המישורית, עיי"ש.

סוף זמן תפילה למג"א 90 (נדפס בלוח העליון)

מבואר בשו"ע (או"ח פ"ט א') שסוף זמן תפילת שחרית הוא בסוף ארבע שעות מהיום, וגם זמן זה להמג"א היינו בסוף ד' שעות מעה"ש של 90 דק' (עה"ש א' שבלוח) לצאה"כ ד-90 דק'. וגם בזה הבאנו בטבלה שבסוף הלוח את סוף זמן תפילה מעיקר הדין, שהוא שליש היום מעה"ש ד-72 דק' (עה"ש ב') לצאה"כ דר"ת וכדלעיל. (וראה לעיל שבחלק מהלוחות קבענו אותו בפנים לעיקר).

והנה ודאי שצריך לסיים את תפילת העמידה קודם סוף הזמן למג"א לנוהגים כהמג"א, אבל מי שלא הספיק [וכן בגוונא דלעיל], ודאי שיכול להתפלל ולקרוא ק"ש בכרכותיה עד סוף זמן תפילה להגר"א, כמבואר בספר מנחת כהן מאמר ב' סוף פרק ט' דלענין דברי סופרים אזלינן אחר סברת הלבוש, וכן עיין בספר אור לציון (ח"ב פ"ו) שהכריע כן.

סוף זמן תפילה להגר"א והגר"ז (נדפס בגוף הלוח)

כדעת הגר"א והגר"ז לחשב היום מהנץ עד השקיעה, ולחלקו לי"ב שעות זמניות ובסוף שעה רביעית סוף זמן התפילה. ומשעה חמישית ואילך יעויין במח' האחרונים במ"ב (שם סק"ו), ומסקנתו שם שאם איחר את הזמן של ד' שעות כמיזד יתפלל עד חצות בתנאי של נדבה, עיי"ש.

סוף זמן מוסף לכתחילה (הובא בשבתות וחגים)

זמן תפילת מוסף לכתחילה הוא עד סוף השעה השביעית ביום (מהנץ) כמבואר בשו"ע או"ח סי' רפ"ו, וחושב בהוספת שעה זמנית (לדעת הגר"א עיין לקמן בזמן מנחה קטנה) לחצות היום, (ולדעת המג"א הוא מאוחר קצת יותר מזה), ובדיעבד מתפלל מוסף עד סוף היום. ובענין המתאחר בתפילת מוסף עד זמן תפילת המנחה אם מקדים אותו למנחה, עיין בשו"ע שם.

זמן שעה עשירית (נדפס בלוח העליון)

והוא זמן סמוך למנחה קטנה, וסו"ז סעודה בפת בערב שבת בתחילת שעה עשירית מהנץ לשקיעה, לענין מש"כ השו"ע (או"ח סי' רמ"ט סעיף ב'): מצוה להמנע מלקבוע סעודה שנהוג בה בחול מן[סוף] תשע שעות ולמעלה. וכתב המ"ב (שם ס"ק י"ז): ומכל מקום נראה דבימות החורף בזמן שהימים קצרים מאד, מצוה להמנע מלקבוע סעודה הרגילה אפילו קודם ט' שעות, כל שהוא משער בנפשו שעל ידי זה לא יהיה תאב לאכול בלילה. ובלוח העליון בפרשת וישלח הרחבנו בזה].

בלוח קבענו את הזמן של שעה תשיעית ע"פ הגר"א מהנץ לשקיעה, וכאשר הבאנו להלן ב"זמן מנחה קטנה" מהאחרונים. ובכה"ח שם אות י"ח כתב דמונים השעות מעה"ש עד צאה"כ, וצ"ב מ"ש ממנחה קטנה ופלה"מ שהבאנו לעיל משמו דאזיל למעשה מהנץ לשקיעה, ואולי משום שכאן הוא רק מצוה להמנע נקט לקולא לאחר הזמן, וצ"ע.

והנה ערכנו את הזמן שממנו יש להמנע מאכילת פת בערב שבת, וכן בערבי חגים, אמנם גם בימות החול אסור לאכול בזמן זה למי שלא התפלל מנחה, כמ"ש הפרטים ברמ"א סי' רל"ב ס"ב ובמ"ב שם. זמן זה הוא נפ"מ בכל יום לאכילת סעודה, תספורת, מרחץ, עי' שו"ע ורמ"א סי' רל"ב, ולדעת השו"ע הוא מסמוך למנחה גדולה כיעו"ש, ובערב שבת מצוה להמנע מאכילת פת משעה זו כמבואר בשו"ע סי' רמ"ט ס"ב. זמן זה נקבע לפי יום שישי בשבוע בלבד, ועל פיו ניתן לשער את הזמן בשאר ימות השבוע.

זמן מנחה קטנה

זמן מנחה קטנה הוא בסוף תשע שעות ומחצה זמניות מהנץ, ותחילת היום לגבי זמן זה (וכן לזמן מנחה גדולה, סו"ז מוסף, ופלג המנחה) הוא מהנץ החמה וסופו בשקיעה כדעת הגר"א, כמבואר בספר "בין השמשות" להרי"מ

טוקצינסקי (בפרק י"א) "ובנוגע לזמן מנחה קטנה ופלג המנחה כמעט הכל חושבין בארץ ישראל מהנץ החמה עד השקיעה". וכן הביא מו"ז בכף החיים (סימן רל"ג אות ז') "דהמנהג לענין תפילה (היינו מנחה קטנה ופלג המנחה) להקל ולחשוב שעות אלו כדברי הלבוש מזריחת השמש עד שאין השמש נראית על הארץ". גם המ"ב (רל"ג שעה"צ י"ד) כתב, דלדידן דחוששים לדעת הגר"א פלג המנחה הוא שעה ורבע קודם השקיעה. וזוהו דלא כשיטת הבנא"ח לקמיה, ומוכח מזה גם שאין המנהג הותיק בי-ם כדעתו וכלוחות רנ"כ, ויש לי לזה הוכחות נוספות ואכמ"ל].

השלכותיו להלכה: זמן תפילת מנחה לכתחילה (שו"ע או"ח רל"ג ס"א), לאיסור עשיית מלאכה בע"ש מן המנחה ולמעלה (לשיטה אחת בשו"ע או"ח רנ"א ס"א), לקביעת סעודות גדולות וקטנות לדעות השונות (רל"ב ס"ב).

פלג המנחה

זמן פלג המנחה הוא שעה ורביע זמניות קודם השקיעה, וסודר כפי דעת הגר"א וכנ"ל.

והנה מנהג הרבה מהספרדים המתפללים ערבית מפלג המנחה, לחשב זמן פלג המנחה אחרי זמן זה בכרבע שעה, משום שכך דעת הבן איש חי (ש"י פ"ר ויקהל), וזה בגלל ששעות היום לדעה זו הם מעה"ש (ד-90 דק') עד צאה"כ בינונים, והוספנו לנוהגים כן לוח לזמן פלג המנחה בטבלה שבסוף הלוח, והיינו ע"פ שיטת ר"נ כצ"ורי, מעה"ש ד-90 דק' קודם הנץ במישור עד צאה"כ ד-25 דק' אחר השקיעה במישור (6.45 מעלות) עיין לעיל בביאור לסו"ז ק"ש מג"א לחומרא. ואמנם כבר הבאנו לעיל בביאור לזמן מנחה קטנה מהרי"מ ומכה"ח, דהמנהג בין אצל בני אשכנז ובין אצל בני ספרד לחשב פלג המנחה כהגר"א.

והנה רווח היום להגיד לספרדים שזמן פלג המנחה הוא כלשון מרן בשו"ע סי' רל"ג שעה ורביע קודם הלילה, וא"כ לכאורה מבואר לעשות כדעת הבן איש חי והנני לכתוב כאן מאשר כתבתי לאחרונה:

הנה יש לברר את זמן פלג המנחה, האם הוא שעה ורביע קודם השקיעה או שעה ורביע קודם הלילה, כלשון מרן בשו"ע (סי' רל"ג), ואם נאמר קודם הלילה האם הוא קודם זמן ר"ת 72 דק' אחר השקיעה או שעה ורביע קודם צאה"כ דהגאונים. ונידון בארוכה באחרונים ראה בה"ל רס"א ב' ד"ה להקדים. ובלוח ערכנו את זמן פלג המנחה הנמצא בגוף הלוח לפי חישוב של שעה

שלוש רבעי המיל אחר שקיעת החמה, לא יתכן לומר שחישוב זמני מנחה, [מנחה גדולה וקטנה ופלג מנחה קטנה], הוא לפי חשבון השעות מעלות השחר ועד צאת הכוכבים, שהרי זמן מנחה גדולה הוא חצי שעה אחר חצות היום, ואם נחשב השעות מעלות השחר שהוא 72 דק' או 90 דק' לפני הנץ החמה עד צאת הכוכבים והגאונים יהיה זמן חצות היום זמן רב לפני שהשמש מגיעה לראש כל אדם, דהיינו כשהיא במחצית דרכה ובגמרא פסחים (נ"ח ע"א) אמרו דתמיד של בין הערבים מצותו משינטו צללי ערב דהיינו משעה שהחמה מתחילה לנטות לצד מערב, ובשלמא לשיטת רבינו תם דסבירא ליה דזמן צאת הכוכבים הוא 72 או 90 דק' אחר שקיעת החמה שפיר יהיה חשבון חצות היום בשעה שהשמש מגיעה לראש כל אדם באמצע מהלכה, בין אם נחשב השעות מהנץ לשקיעה או מעה"ש לצאה"כ, אבל לשיטת הגאונים אי אפשר לחשב השעות לענין חצות היום אלא רק מהנץ לשקיעה, ולאחר חצי שעה מזמן חצות היום שכבר מתחיל להיות היכר שהחמה נוטה לצד מערב הוא זמן מנחה גדולה, ולפי זה אף לענין זמן מנחה קטנה שאמרו שזמנה הוא מתשע שעות ומחצה יש לנו לחשב השעות מזריחת השמש ועד שקיעתה, (שהרי בודאי לא יתכן לומר שמה שאמרו שזמן מנחה גדולה הוא משש שעות ומחצה היינו לפי חישוב השעות מהזריחה לשקיעה ומה שאמרו שזמן מנחה קטנה הוא מתשע שעות ומחצה היינו לפי השעות מעלות השחר ועד צאת הכוכבים).

והנה בלוח היוצא לאור על ידי ישיבת "אור החיים", זמן פלג המנחה נערך באופן שונה מהנ"ל. ולפעמים ישנם שינויים משמעותיים בינו לבין שיטות הגר"א והבן איש חי, וכשפניתי לרב עורך הלוח הנ"ל ושאלתיו לסיבת השינוי, השיבני ששיטת עריכת זמן פלג המנחה ב"לוח אור החיים" כך היא: (א) חישוב אורך היום מזריחה עד שקיעה. (ב) חילוק התוצאה הנ"ל ב-12 ומציאת השעה הזמנית. (ג) הפחתת שעה ורביע זמניות מצאת הכוכבים. ע"כ.

וביאור הדברים דמאחר שדעת מרן השו"ע לחשב שעות היום עד צאה"כ, ומאחר דשעה ורבע קודם צאה"כ דר"ת הוא ג' דק' קודם השקיעה של הגאונים, ואי אפשר להנהיג כך את זמן פלה"מ וכגון להדלקת נרות שבת וכדו' כמ"ש לעיל, על כן מחשבים את היום מהנץ לשקיעה (כהגר"א), והזמן שעולה לשעה ורביע קודם השקיעה מטילים אותו על צאה"כ דהגאונים. וכגון ביום השנה שהנץ ב-6:00 והשקיעה ב-6:00 שפלג המנחה להגר"א ב-4:45, לדעה

ורביע זמניות קודם השקיעה, לחשבון י"ב שעות מהנץ החמה לשקיעתה כשיטת הלבוש והגר"א, ולא כפשטות דעת מרן שפלג המנחה הוא שעה ורביע קודם הלילה, וחשבון השעות הוא מעלות השחר עד צאה"כ.

והנה ב"בין השמשות" להר"מ טוקצינסקי (פרק י"א) וז"ל: "ובנוגע לזמן מנחה קטנה ופלג המנחה כמעט הכל חושבין בארץ ישראל מהנץ החמה עד השקיעה". וכמו כן כתב מו"ז הגאון בעל "כף החיים" (באר"ח סימן רל"ג אות ז') "דהמנהג לענין תפילה (היינו מנחה קטנה ופלג המנחה כיעו"ש) להקל ולחשוב שעות אלו כדברי הלבוש מזריחת השמש עד שאין השמש נראית על הארץ".

בן מאחר שחשבון שעות היום לדעת מרן בשו"ע ע"פ התרומת הדשן הוא, שבימי ניסן ותשרי ישנם מעלות השחר (72 דק' קודם הנץ) עד צאת הכוכבים (72 דק' אחר השקיעה) 12 שעות, ושעה זמנית 60 דק', וא"כ פלג המנחה שהוא שעה ורביע זמניות דהיינו 75 דק' לפני צאה"כ יהיה 3 דק' קודם השקיעה של הגאונים הנהוגה בינינו. ולא יתכן להנהיג למעשה את זמן פלג המנחה כ"כ סמוך לשקיעה (לדין שנהגנו כשיטת הגאונים בזמן השקיעה) ויכולים לצאת מזה מכשולות חמורים כגון בהדלקת נרות שבת ועוד. (ומסתמא זה הטעם של הסיבה הראשונה הנ"ל).

אמנם דעת רבינו הבן איש חי (ש"ר פרשת ויקהל) שחשבון שעות היום הם מעלות השחר עד צאת הכוכבים של 25 דק' אחר השקיעה. ע"ש. ואמנם לא ברור שם לאיזה שיטה של עלות השחר כוונתו, עכ"פ ר"נ כצ'ורי ערך לפי 90 דק' זמניות, ובלוח דינים ומנהגים שיו"ל בשנת תשע"ו (ע"י מכון אהבת שלום) הוכיחו שדעת הזבחי צדק והבא"ח ברב פעלים לחשב את עה"ש 72 דק' קודם הנץ, וכן ערכו שם את לוחותיהם. עכ"פ על פי שיטה ד-90 דק' ערך ר' נסים כצ'ורי זצ"ל את לוחותיו הנדפסים בספרו "מעשה נסים". ויש לציין שברוב עונות השנה מקדים זמן פלג המנחה לשיטת הגר"א, מזמן פלג המנחה לשיטת הבן איש חי כרבע שעה.

כפי שהזכרנו המנהג בירושלים לענין פלג המנחה כהלבוש, ולכן קבענו השיטה הזאת לעיקר, אלא שמאחר שיש נוהגים כשיטת הבן איש חי קבענו בטבלה בסוף הלוח את פלג המנחה לפי שיטת הבן איש חי, וכמ"ש שם במבוא ללוח.

והנה לשיטת הגאונים דסבירא להו דזמן צאת הכוכבים הוא כשיעור מהלך

סעי' ב-ג ועיי"ש בשעה"צ סקי"ז ובה"ל ד"ה מבעוד), מגילת אסתר בדיעבד (עיי"ן בפרטי השיטות תרצ"ב ס"ד), ועוד.

הדלקת נרות שבת ויו"ט

כתב המ"ב (רס"א סקכ"ג): ומי שמחמיר על עצמו ופורש עצמו ממלאכה חצי שעה או על כל פנים שליש שעה קודם שקיעה אשרי לו, דהוא יוצא בזה ידי שיטת כל הראשונים. ובשעה"צ ס"ק כ"א: היינו אפילו לשיטת ר"א ממי"ן [ב' היראים], ואפילו אם נסבור דמיל הוא כ"ד מינוט, ויוצא בזה מדינא גם התוספת שבת להרבה אחרונים.

בלוח של ירושלים זמן זה 40 דקות קודם השקיעה כמנהג ירושלים, כאשר כתב הרי"מ טוקצינסקי בספרו בין השמשות (פ"ו). ו-40 דקות אלו חושבו קודם השקיעה הנדפסת בגוף הלוח שהיא הנראית לעומד בהר (עי' לקמן בביאור לזמן שקיעה"ח). גם בבית שמש זמן זה הוא 40 דקות קודם השקיעה מההר, וכפי ששמעתי מהגאון ר"נ קופשיץ שליט"א שכן המנהג פשוט. וגם בביתר עילית זמן זה הוא 40 דקות קודם השקיעה מההר, וכפי ששמעתי מהגאון ר"י טופיק שליט"א שביסוד העיר קיבלו על עצמם את זמן הדלקת נרות 40 דק' קודם השקיעה מההר כירושלים.

ובהרבה ערים כגון אלעד, מודיעין עילית, זכרון יעקב, רכסים, כרמיאל ובית שאן, זמן זה הוא 30 דקות קודם השקיעה מההר, כהוראת רבני העיר וכנהוג בעיר. בבני ברק, באשדוד, ובעוד מקומות, זמן זה הוא 22 דק' קודם השקיעה.

בירוחם, זמן זה הוא 20 דק' קודם השקיעה לפי המחמירים המופיעה בלוח התחתון. וגם בדימונה היא 20 דק' קודם השקיעה.

ובחוו"ל הוא כהמקובל שם, בדר"כ 18 דק' לפני השקיעה.

בקונטרס "מנוחת שלום" ח"ד בסופו הרחבתי בבירור ומקור המנהג של זמן הדלק"נ.

זמני שקיעת החמה, המישורי הנראה ומעל ההר

נפתח בשקיעה לאופק ירושלים, שבה דיברו הרבה הפוסקים והחכמים, והנה השקיעה להלכה ולמעשה היא עם סיום ירידת כל גלגל החמה באופק, והובאה בלוח תחתון השקיעה כפי שהיא נראית לעומד בהרים הגבוהים בירושלים (בגובה 800 מטר מעל פני הים) כשנראית ששוקעת באופק לתוך הים.

זו היא פלה"מ ב-4:58, דהשעה רובע האלו מטילים אותם על צאה"כ דהגאונים שהוא ב-6:13 ביום השנה.

ויש לתמוה מאד דלא מצאנו לשיטה זו שום מקור, ועלתה להם בגלל שרצו לכוין הנהגתינו היום עם דברי מרן השו"ע, שפלה"מ שעה רובע קודם הלילה, ואמנם למעשה לא עשו כדעת מרן, שלדעת מרן פלה"מ הוא כמה דק' בלבד קודם השקיעה, ולדבריהם הוא מוקדם יותר משעה לפני השקיעה. וגם כדעת הבן איש חי אינו, לדעתו מחשבים כל שעות היום מעה"ש ד-90 לצאה"כ ד-25 ויצא פלה"מ שעה רובע הרבה קודם הלילה, אמנם הם לא עשו כן, אלא השעה רובע לפי חישוב מהנץ לשקיעה הטילוהו קודם צאה"כ, וזה דלא כמאן. וזה גם לא יתכן, לקחת שעה רובע לפי שעון מסוים ולהשתמש בו לפי שעון אחר שלגביו אין זה כלל שיעור השעה רובע, כי אם מוחלט בדעתינו שקבעו חז"ל ששעות היום הם מהנץ לשקיעה, לא ניתן לקחת שעה מיום כזה ולהשתמש בו לפי שיטה שהיום מעלות השחר לצאה"כ, כי כל שיטה חלוקה על חברתה, והדבר פשוט.

ואין לומר דמאחר דלפי חישוב זה תמיד מתאחר זמן פלג המנחה, הוה ליה לחומרא, ומאי אכפת לן בזה. חדא ד"חומרא" פירושה להוסיף על עיקר הדין כשיטה המחמירה, אבל לא להוסיף סתם זמן, ולאחר את פלג המנחה כשום שיטה, ועוד דזמן פלג המנחה לא שייך בו חומרא, שהרי דעבד כרבי יהודה שזמן ערבית מפלה"מ, עבד, ובלבד שלא ינהג בתרתי דסתרי (לכתחילה) להתפלל גם מנחה וגם ערבית אחר פלה"מ, והעושה כזמן שבלוח הנ"ל, וכגון בדוגמא הנ"ל שמתפלל מנחה עד 4:58 ואח"כ מיד ערבית, עשה תרתי דסתרי, שהאמת שהתפלל גם מנחה וגם ערבית אחר פלה"מ הנכון שזמנו היה ב-4:45 וכנ"ל.

סוף דבר: מן הראוי לתקן ולקבוע את זמן פלג המנחה כמו שכתבו הכף החיים והרימ"ט, שהמנהג לחשב את השעות הזמניות מהנץ לשקיעה לגבי פלג המנחה שהוא שעה רובע קודם השקיעה. וכן מבואר בספר הליכות עולם להגרע"י ח"א פר' ויקהל אות ב' (עמ' רמ"ט), עש"ב. וכ"ד המ"ב לדידן (כמ"ש בזמן מנחה קטנה).

השלכותיו להלכה: לזמן קבלת שבת (רמ"א שו"ע או"ח רס"א ס"ב), זמן קידוש וערבית בע"ש (רס"ז ס"ב), זמן הבדלה במוצאי שבת לאנוס (רצ"ג ס"ג), הדלקת נר חנוכה בדיעבד (תרע"ב ס"א), ספירת העומר בדיעבד (תפ"ט

השמש מסתלקת מוקדם מאד, האם יתכן שהשקיעה מוקדמת בכ-10 דק' מהזמן הכתוב בלוח.

להבנת התשובה יש לבאר:

מה שנהוג שהשקיעה נקבעת לפי המקום הגבוה בעיר, כמ"ש החיד"א בברכ"י בשם הבית דוד, וכן נהגו כל עורכי הלוחות כהר"מ טוקצינסקי הר"מ שפירא ועוד, [ונכע"ז אמר לי (דא"ס) מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל, אלא שהדגיש שלא המקום הכי גבוה אלא ע"פ המקומות הגבוהים שבעיר], מנהג זה יסודו בכך שיש מקומות נמוכים בכל עיר שמוסתרים על ידי גבעות או חומות ובנינים ועצים קרובים, ועם כל זה ברור שהלכו תמיד אחרי המקום הגבוה שאינו מוסתר - והוא החומה, או המגדל, או הבתים, או העצים שבעיר, וכל זמן שהשמש לא נסתרה מהמקומות הגבוהים - עדיין לא נחשב כשקיעה, אף שבפועל בכל בתי העיר (המוסתרים) כבר היתה שקיעה מלאכותית.

והנה, ההפרש בין השכונות הגבוהות שבירושלים למקומות הנמוכים ביותר הוא פחות מחצי דקה (בין גובה 650 ל-800 מטר מעל פני הים ההפרש בס"ה הוא כ-25 שניות), ומה שנדמה שבשכונות הנמוכות השקיעה מוקדמת הרבה, אינו בגלל נמיכותם אלא בגלל שבסמיכות אליהם ישנם הרים, שאע"פ שהם גבוהים מהם רק במעט, מפני סמיכותם מסתירים את השמש דקות ארוכות לפני השקיעה. אך הכרעת הפוסקים שמנכים את ההרים הגבוהים הקרובים לעיר, א"כ כ"ש ההרים שבתוך העיר עצמה, ואין להתחשב בהסתר שמחמת ההרים הקרובים, וזמן השקיעה הוא כמופיע בלוח. אבל את ההפרש בשקיעה שנובע מהפרשי הגובה ולא בגלל ההסתרה, אכן יש לו נפ"מ ובפרט בדאורייתא, כלומר שיתכן שב"מוצא" תהא השקיעה כ-20 שניות קודם לירושלים, וב"בית וגן" תהא השקיעה 10 שניות אחרי "גאולה", אבל מאחר שבין כך ובין כך לא סמכינו על דיוקים כאלה כידוע, לכן לא מביאים נפ"מ אלו בלוחות. (וראה הקדמת הגר"י מרצבך זצ"ל לספר "זמני ההלכה למעשה"). עד כאן.

השקיעה במישור שבלוח העליון היא השקיעה בהתייחסות אל ירושלים כאילו לא היתה בהר (בגובה 800 מטר מעל פני הים), אלא כאילו היא במישור (בגובה 0, הוא גובה פני הים), והיינו שמנכים את גובה המקום ואת גובה האופק וכאילו כל כדור הארץ שטוח ובגובה פני הים.

והבאנו זמן זה, כי הגאון רא"ז מלצר זצ"ל חשש שמא השקיעה המישורית (המחושבת ללא גובה ההר ולפיה ירושלים גם כגובה פני הים) היא העיקר

בשכונות בית וגן וגילה בירושלים, ניתן לראות במשך כחצי מימות השנה את השקיעה בזמן שמופיע בלוח. וגם בזמנים שלא ניתן לראות את השקיעה ממש, זה מחמת ההרים הקרובים המסתירים את האופק, ואין מקדימים את השקיעה בגללם כיון שהם הרים קרובים אלא מנכים אותם כאילו אינם קיימים ואינם מסתירים את האופק, ואמנם גם בתקופה זו ניתן לראות את השקיעה ממושב אורה ועוד, כך שלמעשה ניתן לראות את השקיעה מסביבות ירושלים בכל השנה בזמן שמופיע בלוח.

ונתפרסם בירושלים שיש חוששים להחמיר לכתחילה במצוות שתלויות בדיני יום (כגון בנוגע להפסק טהרה ולכניסת שבת), ולהקדים כ-5 דק' קודם הזמן המופיע בלוח, ולנהוג כזמן השקיעה במישור, המופיע בלוח העליון, ראה לקמן.

ויש להודיע ולפרסם שזמן השקיעה שב"לוח ארץ ישראל" להגאון ר' יחיאל מיכל טוקצינסקי זצ"ל, נערך לפני כשמונים שנה לפי לוח לועזי, ומאז עד עתה אין הימים בלוח הלועזי בשנים אלו תואמים לימים שבהם נערך הלוח הנ"ל (כי אורך שנת חמה גדול ממספר הימים שיש בשנה הלועזית), ומלבד זה, ידוע שהלוח העיקרי לשיטתו נערך לפי השעון הערבי שהיה נהוג בזמנו, ובטעות נפל שיבוש גדול בהעתקתו והמרתו לשעון האירופאי, ולוחותיו מקדימים בכל זמניהם בכשתי דקות, ולכן אין השקיעה שבו תואמת לזמן השקיעה אמיתית, ובחורף מקדימה השקיעה עד כ-4 דק' (ובממוצע 3 דק') ובקיץ עד כשני דק' (ובממוצע דקה אחת), ויש לדעת שלוחותיו קרובים לדייק אך ורק לפי השעון הערבי, ולכן נהגו בדור הקודם בירושלים כמותו, (ושמעתי שמועה נאמנה שכשהעירו להגר"מ ט עצמו על טעות זו אמר, שמאחר שכולם משתמשים בשעון הערבי אין נפ"מ בכל זה, ומי בכלל משתמש בשעון האירופאי. ויש להוסיף שהוא עצמו לא פרסם בלוחותיו את השקיעה לפי השעון האירופאי, ורק משנת תשד"מ הוסיפה בנו ר' ניסן זצ"ל מתוך הספר "בין השמשות"), אמנם כיום משתמשים אנו בשעון האירופאי, והתבררה טעותו כנ"ל, אינו כעוד שיטה שיש לחוש לה, אלא היא טעות, והעיקר להלכה ולמעשה כזמן השקיעה המופיע בגוף הלוח שלפנינו.

והנני להתייחס בקצרה לשאלה אשר הופנתה אלינו פעמים רבות בשנים האחרונות, ותשובתה [כפי שנתקבלה על ידי הר"ר ידידיה מנת שליט"א]: מצויה מאד השאלה: שכונה נמוכה כגון סנהדריה המורחבת או נוה יעקב,

המישורית, והגם שיש גובה מסויים המאחר את השקיעה במעט, נקטנו למעשה כנהוג בכני ברק והבאנו זמן שקיעה אחד בלבד והוא זמן השקיעה המישורית.

ובעיר אשדוד הדומה באופקה לבני ברק רק ששוכנת על הים ממש ואופקה המערבי פתוח, קבענו בלוח התחתון את זמן השקיעה כפי שנראה לעומד בעיר. זמן זה הוא גם שקיעת החמה הנראית, כי האופק המערבי פתוח, וניתן לראות השקיעה לים. והוא מאחר בכדקה מהשקיעה המישורית. וכך נהוג בעיר שנים רבות.

ואמנם בעיר אלעד שהיא מתחילה בגובה 80 מטר מעל פני הים וממשיכה עד כ-160 מטר גובה, קבענו ב' שקיעות, בלוח התחתון את השקיעה מוקדמת ביותר, ובלוח העליון את השקיעה המאוחרת ביותר, שהרי כל מקום ומקום בעיר יש לו את השקיעה שלו כאמור לעיל.

וכן למשל בעיר כרמיאל קבענו בלוח התחתון את השקיעה האסטרונומית כפי שהיתה נראית לעומד בגובה העיר (כ-250 מטר) לאופק המערבי בניכוי ההרים שבאופק עד הים, וזה ע"פ הכרעת הגר"י מנת שליט"א לנכות הרים קרובים, ובפרט שבכרמיאל ניתן לראות את השקיעה הנראית בעין שהיא כזמן השקיעה האסטרונומית בחודשי השוויון.

יש לדעת דהלוח לשקיעה נערך בדיוק של רבעי וחצאי דקות, ובימים שלא כתוב בהם חלקי הדקה יש לדעת שהכוונה לתחילת הדקה (ולא כנהוג בזמנים שאין בהם רבעים וחצאים בהרבה לוחות שאם כתוב למשל 4:58 הכוונה עד סוף הדקה ה-58, שכאן בלוח יופיע כה"ג 4:58 ושלושת רבעי).

ובכלל צריך לדעת שאין לחכות בזה עד הרגע האחרון (בדברים שהאחרון הוא קולא), ובפרט שהשקיעה לראות עינינו משתנית מעט ע"י מזג האוויר, ומוטב תמיד להקדים, וכידוע.

השלכות השקיעה להלכה: סוף זמן אמירת תחנון לכתחילה, לקביעת יום הלידה וברית מילה, להפסק טהרה, כניסת תענית תשעה באב, חישוב תוספת שבת ויו"ט ויוה"כ, סוף זמן הנחת תפילין (סי' ל' ס"ב ו-ד), ועוד. והשקיעה המישורית קובעת לזמן צאה"כ המחושב ע"פ השקיעה ותחילת זמן בין השמשות לגר"א, ולסוף השעות הזמניות לגר"א.

לדינא, והיא מוקדמת בכ-5 דקות קודם השקיעה הנראית לעומד בהר בירושלים, ראה בהרחבה במכתבו שבסוף ספר "בין השמשות" ונדפס גם בספר אבן האזל.

והשימוש בזמן זה הוא כדי לידע זמן זה לחוששים לו ובפרט בדאורייתא, וכן למנין שעות היום, כמ"ש בפרק ח' שאת שעות היום מונים מהנין המישורי לשקיעה במישור, וכן לגבי זמן צאת הכוכבים במעלות שנמנה מזמן זה כמ"ש לקמן.

והנני להתיחס כאן לדוגמא בכמה ערים נוספות על פי מה נקבע בהם זמן שקיעת החמה.

הנה בדומה לירושלים, בעיר ביתר עילית, זמן שקיעת החמה בלוח התחתון הוא זמן השקיעה כפי שנראה לעומד בהר בגובה הממוצע של ביתר (660 מטר מעל פני הים). זמן זה הוא גם שקיעת החמה הנראית והוא דומה לשקיעה מההר, כי האופק המערבי פתוח ברוב ימות השנה, וניתן לראות השקיעה לים (מלבד חודש בסוף הקיץ שהנראית מוקדמת בכדקה בגלל הסתרים מהרי צור הדסה הקרובים בתוך פחות מ-5 ק"מ, אך מכמה נקודות בגבעה ב' כמעט כל השנה הוא שווה לאסטרונומי).

ובלוח העליון הבאנו את זמן השקיעה המישורית, שהיא בניכוי גובה העיר, ובהתייחסות אל ביתר כאילו לא היתה בהר (בגובה 660 מטר מעל פני הים), אלא כאילו היא במישור (בגובה 0, הוא גובה פני הים), והיינו שמנכים את גובה המקום ואת גובה האופק וכאילו כל כדור הארץ שטוח ובגובה פני הים. וכשיטת הגראז"מ. והוראת רבני העיר ביתר שליט"א שיש להחמיר בזמן השקיעה בכמה דקות (והיינו כזמן השקיעה המישורית הנמצאת בלוח העליון).

והנה בעיר בני ברק קבענו את זמן שקיעת החמה - לשקיעה המישורית, והגם שיש גובה מסויים המאחר את השקיעה במעט יותר מדקה, נקטנו למעשה כנהוג בכני ברק והבאנו זמן שקיעה אחד בלבד והוא זמן השקיעה המישורית. שכך נהגו בעיר על פי רבותיה מוקדמת דנא. אמנם יש לדעת זאת, במקום ספק כגון בהפס"ט או בתינוק הנולד במעייני השועה בדקה של השקיעה לא להחשיב כשייך ליום הבא, ולעשות שאלת חכם.

ובדומה לזה בערים נתניה וחדרה, קבענו את זמן שקיעת החמה - השקיעה

מקומות בי-ם, מתפללים למעשה 25 דק' אחר השקיעה (המישורית) [נזה להרבה דעות כבר צאת הכוכבים גמור וכדלקמן].

ויש לציין, שהגם שנקודה זו פשוטה להמחברים שהתעסקו בביאור עניני הזמנים, יש מקום להעיר בזה מהשמטת כל הפוסקים שלא פרטו זאת, ואדרבה פשטות לשונם משמע שאינם סוברים כך, וצ"ע למעשה ואכמ"ל. ועיין בדברי רב נסים גאון (שבת קיח:) מפורש שגם "הכסיף" הוא מאוחר יותר על ההר, וצ"ע.

ועכ"פ אנו ערכנו כל זמני צאה"כ ע"פ שיטות אלו מהשקיעה המישורית, ולכן הוספנו בסוף הלוח זמן זה של 13.5 דק' אחר השקיעה, שהוא חשוב למעשה וכנ"ל, וקשה לחישוב עצמי מהשקיעה במישור, ובפרט שאינם י"ג דק' שוות אלא זמניות, וערכנום ע"פ מעלות כשמצב השמש הוא 3.65 מעלות מתחת לאופק, שזה עולה ל-13.5 דק' אחר השקיעה במישור בימי ניסן ותשרי.

ב'. זמן צאה"כ 18 דק' אחרי השקיעה, והיינו כשהשמש 4.61 מעלות מתחת לאופק, [נדפס בטבלה שבסוף הלוח], ואף שלדינא לא חוששים לדעה שהמיל 24 דק', מכל מקום כאן שההבדל הוא דקה בערך [מהשיטה של 22.5] נהגו העולם להחמיר עד דעה זו ולשער זמן צא"כ בשיעור 18 דק' אחרי השקיעה. ויעוין ברא"ש (שבת פ"ב אות כ"ג) שכתב להוסיף עוד כהילוך 50 אמה דהיינו כחצי דקה (הביאו בספר זה"ל עמ' 22), ועיקר הסיבה לאחר זמן צאה"כ היא משום שאין הכוכבים נראים לעינינו ב-13.5 דק' אחר השקיעה.

צאת הכוכבים לחומרא לק"ש של ערבית לכתחילה ולמוצאי שבת

ג'-ד'. והנה מחמת שאיננו רואים את הכוכבים בזמן שקבעה הגמ', דהיינו כעבור זמן מהלך ג' רבעי מיל מהשקיעה, דנו חלק מהפוסקים מה קובעת ההלכה בכה"ג, ומצאנו שחששו והמתינו לראיית הכוכבים למעשה. הנה מו"ז בכף החיים (סי' רס"א ס"ק א') כתב, לכל דבר שצריך לילה ודאי, אין חושבין אותו ללילה ודאי עד אחר צאת ג' כוכבים בינונים, ובמקומות הללו כמו ארץ ישראל וסוריא וארץ שנער, זמנו הוא כמו שני שלישי שעה (40 דקות) אחר שאין השמש נראית עוד על הארץ עכ"ל, [ולמש"כ בסוף קונטרס מנוחת שלום ח"ד בענין המג'רב, היינו 35 דק' אחר השקיעה המישורית, וכע"ז כתב הבנא"ח בשם אביו (ריש פ' ויצא) ד-37 דק' אחר השקיעה מתפללים ערבית במוצ"ש לכתחילה].

ובשו"ע סי' רל"ה ס"א כתב דזמן ק"ש של ערבית הוא משעת יציאת שלשה

זמני צאת הכוכבים, וצאת השבת

א. 13.5 דק', ב. 18 דק', ג. 25 דק', ד. 36 דק', ה. 40 דק', ו. 72 דק' אורך בין השמשות הוא כמהלך שלושת רבעי מיל אחר השקיעה (שבת לד:), ועם סיומו הוא זמן צאת הכוכבים לדעת הגאונים שנהגו כמותם. והנה ע"פ המבואר בתח"י המבוא ישנם ג' שיטות בראשונים בשיעור זמן הילוך המיל. ולשיטה שהילוך המיל 18 דק', הילוך ג' רבעי מיל הוא 13.5 דק' אחר השקיעה ואז צאה"כ, ולשיטה שהילוך המיל 22.5 דק' הילוך ג' רבעי מיל הוא כמעט 17 דק', ולשיטה שהילוך המיל 24 דק' הילוך ג' רבעי מיל הוא 18 דק'.

ונפרט את זמני צאה"כ: א'. זמן צאה"כ לשיטה שהילוך מיל 18 דק', והוא: 13.5 דק' במעלות אחר השקיעה במישור, [נדפס בטבלה שבסוף הלוח].

והנה דעת המ"ב (בסי' רל"ג ס"ק י"ד ושעה"צ ס"ק כ"א לגבי מנחה, וכן בר"ס רצ"ט לגבי סעודה שלישית) להתיר בדיעבד להתפלל מנחה [בשעת הדחק ובדיעבד] עד 13.5 דק' אחר השקיעה וכן להתחיל סעודה שלישית בשבת עד זמן זה, שהוא צאה"כ מעיקה"ד לגאונים [וכ"כ הבנא"ח בפר' ויקהל ועוד].

ולענין ירושלים ומקומות שהשקיעה מההר מאוחרת מהשקיעה המישורית, ראוי לציין את אשר כתבו הרי"מ טקוצינסקי בספרו (עמ' ט"ו, אם כי את לוחותיו ערך מהשקיעה שבהר, וצה"ש 8.5 מעלות הוא ע"פ המישור) והרי"מ שלינגר (בקונ' איזהו בין השמשות עמ' י"ב), ובספר זמני ההלכה למעשה (בהקדמת ח"א ועוד), וכ"ד הגרא"י זילבר, דבירושלים צאה"כ הוא אחר ג' רבעי מיל מהשקיעה המישורית, דהשמש שעדיין אנו רואים אחר השקיעה המישורית באופק המערב אינה מוסיפה אור לכיפת השמים שמעלינו בעצם, אלא שעדיין יש אור כל עוד שלא שקעה השמש בפועל, אמנם ברגע שמשתלקת החמה מיד מחשיך, [ומשתווה למצב החושך כאילו באמת שקעה החמה בזמן השקיעה במישור, וכן נראה הדבר גם במציאות], וא"כ זמן צאה"כ מוקדם בכ-5 דק' משיעורו, כגון 13.5 דק' אינם אלא 8.5 דק' אחר השקיעה מההר שאנו נוהגים כמותה, וכן 18 דק' אינם אלא 13 דק' אחר השקיעה, וכן צאה"כ לחומרא אינו 36 דק' אלא 31 דק' אחר השקיעה מההר, וכן צאה"כ דר"ת אינו 72 דק' אלא 67 דק' אחר השקיעה מההר.

וע"פ זה יוצא שהממתנים לערבית 20 דק' אחר השקיעה כנהוג בהרבה

הבאנו הזמן ד-72 דק' במע' אחר התיעצות עם ת"ח, וזאת משום שמאחר שמשך זמן צאה"כ ד-72 מהשקיעה הוא כמשך הזמן מעה"ש ד-72 להנץ, לא יתכן הפרש ביניהם, וכן משום שכבר כתבנו לעיל שהעיקר כשיטת המעלות, וכן ערכו הגרא"י זילבר בלוח שנה לעיר "קרית ספר", והגר"ש דבליצקי בסידורו "מנחת ירושלים", הזמן הזה ע"פ 72 דק' במעלות, והוספנו מעליו [ובביתר עילית ועוד בכל השנה בלוח העליון] גם את זמן צאת השבת לר"ת לפי 72 דק' שוות, כמנהג הנפוץ. ובטבלה שבסוף הלוח קבענו את זמן ר"ת לכל ימות השנה. זמן ר"ת הוא צאה"כ ובמוצ"ש יש להוסיף עליו כדי הילוך ג' אמה (כחצי דקה) לדעת הרא"ש, ועוד משהו לתוספת שבת.

בירושלים ובכ"ב הוספנו בטבלה שבסוף הלוח צאה"כ לפי 90 דק' זמניות שכן נהגו בבריסק, (ועיין במכתב הח"ח הנ"ל), וגם זה מועתק מס' זמני ההלכה למעשה.

זמן סעודה רביעית לכתחילה

במשנ"ב סי' ש' ס"ק ב': "נראה שטוב להקדימה כדי שתהיה סמוכה ליציאת השבת, ואם אינו תאב עדיין לאכול מהנכון עכ"פ שלא יעסוק במלאכה בקבע עד שיקיים סעודה זו, ועיין בשערי תשובה דמשמע דאינו כדאי בכל גוונא לאחרת יותר מחצות". עכ"ל. ובבא"ח (שנה שניה פ' ויצא אות כ"ז) כתב: וזמנה עד אחר ד' שעות, וכ"כ היסוד ושורש העבודה ועוד. ועיין כ"ז בהרחבה בבירור הלכה (רביעאה סי' ש'). זמן זה נקבע ע"פ החישוב של ד' שעות זמניות מהשקיעה עד הנץ המישוריים.

פרק י. זמן ברכת הלבנה

הזמן ערוך כמנהג הלוחות, וכולל את "זמן מולד הלבנה", "תחילת זמן ברכת הלבנה לבני אשכנז" שהוא ג' ימים מעת לעת לאחר המולד, ו"תחילת זמן ברכת הלבנה לבני ספרד" שהוא ז' ימים מעת לעת לאחר המולד, "סוף זמן ברכת הלבנה" שהוא כדעת הרמ"א, לאחר חצי כ"ט י"ב תשצ"ג מהמולד, העולה ליי"ד יום י"ח שעות ו-22 דק'. וכן הובא סוף הזמן לדעת הב"י שפסק (שו"ע תכ"ו ס"ג) שמברכין ברכת הלבנה עד ט"ו יום מהמולד (ולא ט"ו לחודש), והיינו עוד 5 שעות ו-38 דק' אחר הזמן להרמ"א. ובבה"ל שם כתב דאפשר שיש לסמוך על המו"ק ומהר"ץ אורנשטיין שכתבו לברך עד ט"ו מהמולד. אמנם הכה"ח פוסק דאמרינן ספק ברכות להקל ולא יברך אחר חצי

כוכבים קטנים. ומבואר בבית יוסף שם דמן הדין סגי בכינוניים אלא לפי שאין הכל בקיאין יש להמתין לראיית כוכבים קטנים, וגם בהל' שבת סי' רצ"ג ס"ב מבואר דאין לעשות מלאכה במוצאי שבת עד שיראו ג' כוכבים קטנים, וכתב שם הברכ"י דמנהג כל ישראל שממתינים אחר שקיעה"ח כדי הילוך ב' וג' מיל ועושיין מלאכה, ומשמע ממש"כ ב' מיל - שכעבור 36 דקות שהוא שיעור ב' מיל (2*18) נראים כוכבים קטנים, וכן סידר הרי"מ טוקצינסקי בלוחות את זמן צאת השבת, והוא בימי השוין כ-36 דק' אחר השקיעה (ובקיץ מגיע עד 43 דק' אחר השקיעה) וערוך ע"פ מעלות, כשהשמש 8.5 מעלות מתחת לאופק. והובא בלוח זמן צאת השבת ע"פ שיטה זו.

סוף זמני הצומות

והנה לילה גמור הוי כבר בזמן צאת הכוכבים הבינוניים, והזמן הזה הוא לדעת הרי"מ"ט (בקירוב) ולדעת הבנא"ח (27 דק') ור' ניסים כצ"ורי (בלוח מעשה ניסים) וכן נקט הגרב"צ אבא שאול בספרו, וכן הגרש"ז אויערבך (בשמירת שבת כהלכתה ח"ב פמ"ו אות מ"ה) 25-30 דק' אחר השקיעה. ולענין סוף זמני הצומות שהן מדרבנן שיערנו זמן צאת הכוכבים עפ"י דעות אלו והיינו בזמן 6.45 מעלות מתחת לאופק, [כהוראת הגרא"י זילבר זצ"ל], אמנם יש מחמירין לחכות ל-ג' כוכבים קטנים, לפי שזמן יציאת ג' כוכבים בינוניים אינו מבואר בתלמוד ולא בראשונים ושמא הוא סמוך ליציאת ג' כוכבים קטנים (חזו"א), ועכ"פ צאת צום יוה"כ שיש בו גם דין תוספת, זמנו כצאת השבת ככוכבים קטנים.

צאת הכוכבים להחזו"א

ה'. דעת החזו"א והכה"ח ועוד, לאחר גם זמן זה, ועל פי דבריהם הוספנו בס"ד בחלק מהערים בלוח העליון (ובחלק גם בלוח התחתון בזמן צאת השבת) זמן צאה"כ של כ-40 עד קרוב ל-50 דק' אחר השקיעה, 9.28 מעלות, מספר זמני ההלכה למעשה.

צאת הכוכבים לרכינו תם

ו'. צאת השבת (ימים טובים והצומות) לר"ת חושב ע"פ הדעה שמיל 18 דק' וזמן צאת הכוכבים לר"ת שהוא ד' מיל הם 72 דק', וחושב במעלות כמו שנקטנו בזמן עה"ש, ובכל חישובי הלוח. ואמנם מנהג ישראל לחשב זמן זה בדקות שוות ותמיד הוא 72 דק' אחר השקיעה וכן כתב הח"ח במכתב (נדפס בבירור הלכה או"ח תנינא עמ' צ"ה) שכן מנהג ישראל, אך מכל מקום אנו

שהרי אין אנו יודעים מאימתי מתחיל הלילה לענין המולד, ולפי איזו חלוקה נמנים שעות אלו. ורק כשנדע לפי איזה מהלך שעות נאמר סימן זה נדע מתי הוא המולד האמצעי לפי השעונים שלנו, ונדע את סוף זמן קידוש לבנה התלוי בו.

והנה דבר זה נפתח בגדולים, וכבר הסתפקו בזה התוס' בעירובין (נ"ו א' ד"ה אין בין) לענין שעות התקופה [וה"ה לענין שעות המולדות], דאחר שהניחו שהשעות נמנים מתחילת הלילה דנו באופן חישוב השעות, האם מחלקים הלילה ל"ב שעות והיום ל"ב שעות והשעות מתקצרות ומתארכות לפי אורך היום והלילה אבל לעולם יש ביום י"ב שעות וכן בלילה, והיינו שעות זמניות, או שמא לעולם שעה היא שישים דק' וחישוב השעות הוא בשעות שוות מתחילת הלילה, ויכול להיות בלילה ארוך י"ח שעות וביום קצר ו' שעות וכן להיפך, ולא הכריעו שם בענין.

והרש"ש שם העיר ע"ד תוס', וכן שיטת הלבוש (סו"ס תכ"ח), דמאחר שזמן תחילת הלילה משתנה הרבה מקיץ לחורף בגלל מהלך החמה, ויש שעות שהיום לווה מן הלילה" או "הלילה לווה מן היום", בכדי ששעות המולדות לא יהיה תלוי בשינויים הגדולים של קיץ וחורף - (פי' ויהיה הבלדל מתחילת חודש לתחילת חודש שאחריו קרוב ל-40 דק') קבעו ע"פ חכמת התכונה את תחילת היום לחשבון המולדות 6 שעות שוות אחר חצות היום תמיד, לא רק בימים השונים אלא גם בקיץ ובחורף (שהחצות אינו משתנה מחודש לחודש באופן משמעותי).

בן הדברים ידועים, ובכל זאת קם בדורנו ויכוח מתי למעשה הוא זמנו של המולד כשנתרגם אותו לשעות שבידינו.

כשנמדוד מחצות יום [היינו כשהחמה באמצע הרקיע] לחצות מחרתו, ההפרש לא יהיה בדיוק 24 שעות שוות, לפעמים מתארך קמעה ולפעמים מתקצר. בעבר הלא רחוק הזיזו את השעונים יום יום בצהרם בחצות לשעה 12:00 ובכך שמרו על דיוקו של השעות על פי השמש, כל עיר וכל כפר החזיקו בשעות מקומי כזה.

כל רישומי השעות שבספרים דאז כולל לוחות הנץ והשקיעה כתובים לפי שיטת שעות זו.

לפני למעלה ממאה שנה קבעו להם האומות שעות שמהלכו קבוע 24 שעות שוות ליממה, כשהמוצא לשעות הקבוע, הוא החצות של היום הממוצע, וממנו

כ"ט י"ב תשצ"ג, ובזכור בט"ז מהמולד כתבו האחרונים דיברך בלא שם ומלכות.

הוספנו גם את הזמן שבו שוקע הירח בתחילת החודש, שאז שוקע הירח מוקדם בערב, ונפ"מ למעונינים לקדש הלכנה בתחילת הזמן. כל זה ע"פ תוכנת "לוחיון" ו"חזון שמים".

הוספנו בס"ד את תרגום שעות חז"ל לשעוננו לענין המולדות, והנ"מ למעשה היא לענין סוף זמן ברכת הלכנה, וכתבנו בכל חודש שהזמן מסתיים בו בתחילת או באמצע הלילה את תרגום שעות חז"ל לשעוננו. הנני לצרף כאן מאמר הסבר הנערך על ידי מאשר שמעתי וכתב לי הגאון הגדול ר' דוד שמידל שליט"א, והדברים היו לנגד עיניו, [עד אות ו' שהוספנו משנת תשע"ח]. תודתי הרבה והערכתי נתונים להגר"ד שליט"א.

תרגום שעות המולדות לשעות שבידינו

א [זמן המולד שבלוחות השלכות קידוש לבנה נקבעות על פיו, אינו "המולד האמיתי" שבו השמש והירח נפגשים בחודש זה, אלא חשבון ממוצע] שמקורו בר"ה כה. המחשב תוספת של כ"ט יום י"ב שעות ותשצ"ג חלקים ממולד למולד, החל מהמולד הראשון לחשבון, מולד תשרי שנת א' למניננו (המכונה "מולד תוהו"), שסימונו הוא בהר"ד, כלומר אור ליום ב' ה' שעות ור"ד חלקים.

לדוגמא: מולד תשרי בשנת תשע"ח, סימונו: ה' ה' תק"כ, דהיינו אור ליום ה', ה' שעות ותק"כ חלקים. ופירושו שאם תוסיף כ"ט יום י"ב שעות ותשצ"ג חלקים לכל חודש מהחודשים שעברו מאז מולד בהר"ד בשנת בריאת עולם ועד עתה תגיע למולד זה.

מולד זה נוהגים להכריזו בכתי הכנסת בברכת החודש, אלא שהתקבל להכריזו במספרים במקום אותיות, ולחבר את החלקים לדקות, ואת השעות לשנות בתוספת 6, שכן בלשונונו הורגלנו כך. למשל, החצות הקרוי בגמרא ו' שעות קרוי בפנינו שעה 12, ותחילת הערב מתחילה ב-6, ולכן אילו היינו מכריזים את מולד בהר"ד, היינו מכריזים: ליל ב', שעה 11 (כי ה' שעות אחר תחילת הלילה זו השעה 11), 11 דק' ו-6 חלקים (שכן ר"ד חלקים מהווים 11 דק' שלימות שהם קצ"ח חלקים עם שארית של 6 חלקים, כשכל 18 חלקים הם דקה בלשונונו).

אמנם אין זה שעה 11 ו-11 דק' בשעונים שלנו, אלא רק תרגום הסימן בהר"ד,

וממולד למולד הזמן אינו בדיוק כ"ט י"ב תשצ"ג אלא פחות או יותר לפי תנודת שעת חצות מחודש לחודש (במספר חודשים עד כ-10 דק'), אבל אין הוא ז"ל חושש לשינוי קטן זה, ואינו מפריע לדעתו לדיוקן של המולד, כי בלאו הכי הרי החשבון אינו אלא חשבון ממוצע, וחשבון זה שנועד רק לשמור מטעויות מצטברות, משיג מטרתו זו.

כפי הנראה כך הבינו את שעות המולד בזמן שהשעון המצוי הלך אף הוא כך, וכהגרימ"ט כך היה נהוג בתפוצות ישראל בעבר (בזמן שהיה נהוג להשתמש בשעון המקומי), כי הכרות המולד שנהגו מאז להכריז, הינה מדויקת לפי חשבון בהר"ד, והיא מתאימה רק לפי השעון שנהג כאמור עד לפני מאה שנה, כשבחצות היום, יום יום, הועמד השעון על 12:00.

דן דוגמא לדבר: חודש כסלו תשס"ג, סימונו: ג' י"ד ת"ח, דהיינו יום ג' עם י"ד שעות ות"ח חלקים, ופירושו כנ"ל, שאם תוסיף כ"ט יום י"ב שעות ותשצ"ג חלקים לכל חודש מהחודשים שעברו מאז מולד בהר"ד בבריאת עולם ועד עתה תגיע למולד זה].

בלוחות הנפוצים המולד כתוב לפי חשבון זה, חשבון בהר"ד, אלא שהאותיות הוחלפו במספרים, וכך מכריזים בכל בתי הכנסת, כגון: יום ג' בבוקר בשעה 8 (ו' שעות אחר חצות היום דאתמול ועוד 14 שעות), 22 דק' ו-12 חלקים, (כי ת"ח - 408 חלקים, לחלק ל-18 חלקים בדקה, שווה 22 עם שארית 12), אבל כאמור אין זמן זה מתייחס לשעונים שלנו, ולהגרימ"ט שעת המוצא היא חצות שקודם יום המולד, שבמקרה זה הוא ב-11:22 ועליו מוסיפים 6 שעות, ועוד 14 שעות ו-22 דק', וא"כ תרגום זמן המולד הכתוב בלוחות לשעונינו הוא: יום ג' בשעה 7:44 (ולא ב-8:22).

נפקא מינה למעשה, היא תחילת וסוף זמן ברכת הלבנה. ונדון כעת בסוף הזמן, שבלוחות הרגילים נכתב בחודש זה בדיוק חצי מכ"ט י"ב תשצ"ג (שהוא חודש של לבנה) דהיינו י"ד יום י"ח שעות ו-שצ"ו חלקים וחצי (שהם 22 דק'), והוא בליל רביעי בשעה 2:44, ולהגרימ"ט דרך החישוב היא כך: הוספת י"ד יום י"ח שעות ו-שצ"ו חלקים וחצי על זמן המולד, ונגיע ליום ד' ח' שעות ותת"ד חלקים שהם 44 דק', וכשנוסיף 8 שעות ו-44 דק' על חצות יום ג' שהוא ב-11:24 (בתוספת 6 שעות) נגיע ל-2:08, זאת אומרת שהזמן הכתוב בלוחות 2:44 תרגומו להגרימ"ט הוא 2:08 דק' בשעון המצוי.

הן הגאון ר"י מרצבך (-הגרימ"ר) וצ"ל, בספרו עלה יונה (עמ' ל"ו), משיג על חשבון זה. לדעתו חייב להשמר הזמן של כ"ט י"ב תשצ"ג בדיוק בין מולד

הולך השעון במהלך אחיד של שעות שוות. מעתה: שעה 12 כבר איננה שעת חצות האמיתית, מלבד ימים ספורים בשנה, והחצות האמיתי ההלכתי אינו תמיד בשעה 12, לפעמים מקדים ולפעמים מאחר, (והתנודה עד כ-31 דק').

אין זה השינוי היחיד במהלך השעון. שינוי נוסף שנעשה הוא השעון העולמי האחיד. בכדי שהפרשי השעות ממקום למקום יהיו תמיד בשעות שלמות קלות לחישוב, עשו חכמי האומות (בשנת תרמ"ה) שינוי נוסף וביטלו את השעון המקומי, וקבעו 24 מוקדים לשעון רחוקים זה מזה 15 מעלות אורך (0, 15, 30, 45, 60, וכו') שהם בדיוק מהלך שעה אחת של השמש - (שיעור 15 מעלות אורך כפול 24 שעות שווה 360 מעלות שהן סיבוב שלם של כדור הארץ), וכל מקום ישוב שנמצא סביב מוקדים אלו מתאם את שעונו אל אחד מהם, כאשר המערביים למוקד מזויזים את שעונם קדימה, והמזרחיים למוקד מזויזים את שעונם לאחור. אנחנו בא"י בהיותנו מזרחיים כחמש מעלות ויותר למוקד האיזורי שליד קהיר (קו אורך 30) הוזה שעונו אחורה בכ-21 דקות, זאת אומרת שכאשר השעון שלנו מראה את השעה 8:00, הרי לפי השעון המקומי השעה כבר 8:21 (בערך).

ג] השעון הוזה, אבל את המולדות מכריזים בנוסח הישן. א"כ, מתי איפוא הוא זמן המולד לפי השעונים שבידינו?

נידון זה נוגע הלכה למעשה, כדי לדעת את סוף זמן ברכת הלבנה שהוא בחצי החודש לפי חשבון המולד, והוא תלוי בדיעת שעת "המולד האמצעי" לפי שעונו.

השאלה איננה מציאותית, מתי הגיע הירח בפועל לשיא גודלו - (שזה דבר שידוע בידיעה ברורה), אלא שאלה הלכתית, מתי נחשב אמצעו של החודש (דהיינו האמצע שבין מולד למולד) בחשבון הממוצע, (שהוא חשבון החודש ההלכתי - כ"ט י"ב תשצ"ג, שנועד רק לשמור מאי דיוקים מצטבריים)].

נחלקו חכמי דורנו בדבר: הגרי"מ טוקצניסקי בלוחותיו (כשכתב את המולד לפי שעון ארץ ישראל) חישוב זמנים אלו לפי השעון המקומי הישן, והוא ז"ל סבר שתמיד יש לחשב את חצות היום הקודם ליום מולד זה, הן בימים השונים והן בקיץ ובחורף, ושש שעות אחר חצות יום זה הוא תחילת היום לחשבון המולדות. ועל זה הוסיף את השעות והחלקים שבסימן המולד הנמשך מבהר"ד ועד עתה, ושעה זו קבע בלוחותיו כזמן המולד לשעון ארץ ישראל. אמנם בשיטה זו קביעת המולד מושפעת מהקדמת או איחור זמן חצות,

מיום התקופה. אבל כפי שנודע לי מפיו (וכדלהלן), בשעה שכתב את המאמר דימה שבימי תקופת ניסן ותשרי (שהם הימים השווים) מתאים חצות האמיתי לחצות הממוצע, אך כשראה שאינו כן, חזר בו.

ג. בדידי הווה עובדא. בשנת תשל"ט, עבדתי באנציקלופדיה התלמודית והשתתפתי בכתיבת הערך "חצות". לצורך הבהרת התנודות של חצות, שרטטתי שרטוט המראה את התנודות באופן חזותי (נדפס שם, כרך טז עמ' תקג-ד). באותה עת היה הרב מרצבך זצ"ל עורך האנציקלופדיה, והצגתי בפניו את הערך, ואת השרטוט, והוא עצמו תוך כדי התבוננות בשרטוט, אמר, שהוא רואה שהוא טעה, כי סבר בטעות שחצות הממוצע הוא חצות בימי תקופת תשרי ותקופת ניסן, ועתה, תוך כדי התבוננות בשרטוט הוא נוכח לדעת שאינו כן.

ד. כאמור, סברתו הפשוטה של הגאון רבי יונה מרצבך היתה ללכת אחר חצות הממוצע. אך באמת בשעה שהתבונן בשרטוט שלי, אמר שעתה נוכח לדעת שאין הדבר ברור, כי ייתכן להניח שחשבון המולדות הוא ביממות שוות אשר ראשית חשבונן הוא שש שעות אחרי חצות היום, ביום המולד הראשון. ומשום כך, שיניתי את הנוסח שכתבתי תחילה בערך חצות, ועל דעתו כתבתי באופן סתמי: שבחישוב תקופות ומולדות אין מתחשבים בשינוי הזמן של חצות, "אלא רואים אותו כאילו הוא בשעה קבועה".

ה. למעשה (משיקולים אסטרונומיים שאין זו המסגרת לפורטם), לא ניתן לקבוע מתי חל חצות ביום המולד הראשון, ואין זה מסתבר שהרמ"א (או"ח תכ"ו ס"ג) שפסק ע"פ המהרי"ל, שסוף זמן קידוש לבנה הוא חצי כ"ט י"ב תשצ"ג, כיוון לדבר שאין יכולת לקיימו. ומכאן שהאפשרות היחידה לקיים הלכה זו, היא להניח שדיברו על חצות הממוצע, [שהוא בשעה 12:00 וכאן בא"י בשעה 11:39] וכפי הסברא הפשוטה. וזאת כעין דבריו של הראב"ע ויקרא כ"ג ג' (בדבר עיקר חשבון הלוח שבידינו): "אלא נוכל לעשות דבר אחר טוב ממנו". בכרכת התורה. זלמן מנחם קורן (ע"כ).

לסיכום א"כ בדעת הלבוש הסובר שחשבון השעות המולדות מתחיל שש שעות שוות אחר חצות יש לנו ב' שיטות, דעת הגרימ"ט שתחילת החשבון מחצות היום האמיתי של כל חודש וחודש, ודעת הגרימ"ר שתחילת החשבון מחצות הממוצע והחשבון עוקב מבריאת העולם ועד עתה.

ו. והנה משנת תשע"ח בס"ד שכללנו את הלוח, והבאנו ב' שיטות נוספות וחשובות בענין שעות המולדות. דעה ראשונה היא של תוס' הרא"ש בכרכות

למולד, (שהרי האורך הממוצע של חודש הלבנה אינו קשור בשינויי זמן חצות התלויים במהלך השמש).

לדעתו, תחילת הזמן הוא תמיד 6 שעות אחרי שעת חצות היום ביום התקופה. הגאון הנ"ל לא לימדנו על איזו תקופה לבנות, וכתב בסתם החצות של תקופת ניסן ותשרי, אבל יש חילוק ביניהם, שהחצות של תקופת ניסן לשמואל בירושלים הוא ב-11:41, ואילו בתקופת תשרי הוא ב-11:27.

והנה הגאון רבי זלמן קורן שליט"א כתב לנו את המכתב הרצוי:

א. הלבוש באו"ח בסוף סימן תכ"ח כתב ששעות המולדות והתקופות אינן נמנות בכל יום ויום מתחילת הלילה באשר הוא (בין בקיץ ובין בחורף), אבל תחילת היום לעניין זה הוא לעולם שש שעות [שוות] אחר חצות היום. מובן כי קביעתו מבוססת על ההנחה שמספר הימים והשעות והחלקים שבכל חודש (וכיו"ב בחשבון כל תקופה), זהה במדויק לכל חודש אחר, ודבר זה מחייב חשבון הבנוי על יממות שוות בדיוק, שאינן משתנות בהתאם לשינויים העונתיים הגדולים שבשעת השקיעה, אלא ביממות הממוצעות. ובאמת דבר זה מחייב גם שלא להתחשב בשינויי חצות היום, המקדים והמאחר במעט, בתאריכים שונים בשנה (אע"פ שהלבוש עצמו לא הזכיר דבר זה). ומסתבר אם כן, שחשבון זה של מולד ממוצע, בנוי על יממות המחושבות לפי חצות ממוצע, אף כי אין זה הכרח גמור, וכדלהלן. (חצות הממוצע בירושלים, הוא בשעה 11:39, ואע"פ שבחודש פברואר חצות הוא בשעה 11:54 כלומר 15 דקות אחרי הממוצע, בעוד אשר בנובמבר חל חצות 17 דקות לפני הממוצע, אין מספר הימים המקדים וזה למספר המאחר, וחיבור כולם, וחלוקתם למניין ימות החמה, הוא הקובע את הממוצע כאמור ב-11:39).

ב. הרימ"ט בלוחותיו הלך אחר פשטות לשון הלבוש, והיטה את השעון לפי חצות המיוחד של יום המולד, בכל חודש וחודש. (הדבר מוכח מזמני המולד הכתובים לפי שעון א"י שם). הגאון רבי יונה מרצבך זצ"ל התנגד לדברים, וכתב על כך בכ"ע מוריה. (הובא בספרו עלה יונה עמ' לא ואילך), אלא שהוא עצמו כתב דברים האומרים דרשני, כי כתב ללכת בזה אחרי חצות שביום תקופת ניסן ותקופת תשרי, והדברים סותרים זה את זה, (בימינו יש הפרש של 14 דקות בין חצות של תקופת תשרי, לחצות של תקופת ניסן), וגם עצם הדבר נראה לכאורה תמוה, כי מי הגיד לו לבחור ביום התקופה כבסיס לחשבון השעון של הלוח, ואם ביקש ללכת אחרי הזמן שבבריאת העולם, היה מקום לומר שיש להתחיל את החשבון על פי חצות של יום המולד הראשון, ולא

(ג' ב' ד"ה כיון) שמכריע את ספק התוס' בעירובין (שהובא בפתחת הדברים), וסובר שתחילת היממה לענין המולד הוא תחילת הלילה מהשקיעה ואילך, וחשבון השעות הינו לפי שעות זמניות המחשבות י"ב שעות ביום וי"ב שעות בלילה (וכתב שם "מכאן משמע שלעולם יש י"ב שעות ביום וי"ב שעות בלילה", היינו זמניות), וא"כ בקיץ למשל שעות המולד בחלק היום הראשון הם שעות קצרות בנות 50 דק' כי הלילה קצר, ולאחר הנץ שעה הינה בת 70 דק' מאחר שהיום ארוך, ואם שעת המולד לשם משל היא בשעה י"ד, סופרים אנו את כל הלילה ל"ב שעות, ועוד ב' שעות מהיום ושעות אלו של היום זמניות וארוכות הם בקיץ וקצרות בחורף. וכל זמני הירח מושפעים לפי יום החלות שלהם, החשבון מתחיל משקיעת החמה (המישורית) והשעות זמניות כנ"ל.

וכשיטה זאת נקט גם בתוס' ר"י שירלאון ברכות שם, והובאה בשו"ת התשב"ץ (ח"א סי' ק"ט האופן השני), וכן נקט בפשיטת הערוך השלחן העתיד ח"ח סי' צ"ז ס"ג.

דעה שניה, היא הצד השני בתוס' עירובין הנ"ל, וכן בשו"ת התשב"ץ הנ"ל (האופן הראשון), וכן הובאה במחצית השקל (ס"ס תכ"ח), וכן דעת האליה זוטא (סי' תכ"ח אות ג') בשם הצמח צדק הקדמון "לחשוב השעות שוות, ומתחילים למנות מתחילת הלילה וכל י"ב שעות מקרי לילה אף בתמוז, וכן בטבת אחר י"ב שעות בלילה מתחיל היום", דהיינו שלעולם י"ב שעות שוות אחרי השקיעה מתחילים שעות היום, בין אם הם בעיצומו של הלילה כבלילות טבת הארוכים, ובין אם הם בעיצומו של היום כבלילות הקיץ (וכעין שיטת השערי ציון שש שעות שוות אחר השקיעה הוי חצות הלילה), והגר"י מנת שליט"א מחזיק בה ומאריך לבארה בספרו זמני ההלכה למעשה (פ"ט ס"ג), וטוען שם שהיא שיטת הרמב"ם בהלכות קידוש החודש עיי"ש, ושגם הלבוש כתב שכן נהוג אצל העולם בתקופה לספור שעות מתחילת הלילה.

לסיכום א"כ, יש בידינו ד' שיטות לחישוב שעות המולדות בתחילת היום, א. שיטת הגרימ"ט, שתחילת היום לענין המולד הוא שש שעות אחר חצות היום המדויק של כל יום ויום. ב. שיטת הגרימ"ר, תחילת היום שש שעות אחר חצות היום הממוצע שהוא תמיד בא"י ב-11:39, ג. שיטת התשב"ץ (באופן הראשון), שהשעות מתחילות מתחילת הלילה וחלוקת היממה היא בשעות שוות, ובסיום י"ב שעות שוות מתחילת הלילה מתחילים שעות היום בין אם הם בעיצומו של הלילה כבלילות טבת, ובין אם הם בעיצומו של היום

כבתמוז. ד. שיטת תוס' הרא"ש, שהשעות מתחילות מתחילת הלילה וחלוקת היממה היא בשעות זמניות, י"ב שעות משקיעה לזריחה וי"ב מזריחה לשקיעה בכל עונות השנה.

ונפ"מ מכל זה, בעיקר לענין סוף זמן ברכת הלבנה, שלפעמים שוכחים ונזכרים ברגע האחרון, ובגוף הלוח הכנסנו את השיטה המקדימה לחומרא (עם הפניה לעיין בטבלה בסוף הלוח), ובסוף הלוח הבאנו בטבלה את ד' השיטות, ובדיעבד אם התעכב בסוף חצי כ"ט י"ב תשצ"ג, אפשר שיש לסמוך להקל עד השיטה המקילה בצירוף הא דלהב"י ניתן לברך עד ט"ו שלמים מהמולד. ולענין תחילת הזמן בג' וז' קבענו את הזמן המאחר, שהוא החומרא, והרוצה לסמוך על אחת השיטות להקל יעיין בטבלה בסוף הלוח.

[ז שעות המולדות וזמני תחילת וסוף ברכת הלבנה לפי השעון שבידינו, נכתבו בדקות שלימות בלי לפרט את החלקים כנהוג, ובזמן שמונהג שעון קיץ הוספנו שעה לזמני תחילת וסוף ברכת הלבנה, ונמה שנהגו שלא להוסיף שעה בהכרות המולד, הוא משום שכאמור לעיל אין זמן המולד שנהגו להכריז תואם לשעוננו, ואין מקום לעדכן שעון שאינו מכוון לשעוננו, אבל אחר שתרגמנו את שעון המולדות לענין תחילת וסוף זמן ברכת הלבנה, שוב נכון לעדכנו ולהתאימו בדיוק לשעון הנהוג].

דף היומי בבלי וירושלמי

הדף הבבלי יוסד ע"י הגאון ר' מאיר שפירא מלובלין זצ"ל ראש ישיבת חכמי לובלין. והירושלמי כפי שנתקן ע"י האדמו"ר מגור זצ"ל.

משנה והלכה יומית, ומ"ב עמוד היומי והדף היומי

מיוסד ע"י הרה"ג יונה שטנצל זצ"ל בעידוד מרן החזו"א זצ"ל, וכולל לימוד שתי משניות ליום, וג' סעיפים משו"ע או"ח ליום [ואחריו מקיצור שו"ע]. הוספנו בס"ד גם משנה ברורה עמוד יומי, ומשנ"ב ללומדים במסלול של "דרשו" לבקשת רבים, ומקומו בלוח העליון.

תאריכי פטירת גדולי ישראל, דה"י, מאה ברכות

היא"צ מלוקטים בעיקר מלוח "דבר בעתו" לר"מ גנוט שליט"א וכן מספר היולולא דצדיקא לר"ר מרגליות זצ"ל, והרבה מאד חדשים, מתוקנים ומדויקים ע"פ תוכנת מפעל הביבליוגרפיה, אוצר החכמה, ויקיפדיה, מכתבים למערכת, ועוד מקורות שונים.